

MÓJ TESTAMENT

Zygmunt Królak

MÓJ
TESTAMENT

Zygmunt Królak

Wydawca:

Powiat Koszaliński,
ul. Raclawicka 13,
75-620 Koszalin

Redakcja, wybór i układ utworów:

Rodzina i Przyjaciele

Projekt, skład i druk:

Szarek Wydawnictwo Reklama
ul. Grottgera 19,
76-200 Słupsk

Fotografia autora na okładce:

Wojciech Szwej

Fotografia na okładce:

Damian Wolant

Modlitwa poety

Daleś mi Panie władzę nad słowami
Daj też mądrości i siły
Abym mógł słowa tak szeregować
By nigdy nie ranily

Daleś mi Panie pióro do ręki
By uciec z kręgu milczenia
- Pozwól mi zatem ślad atramentu
Wzbogacać we wzruszenia

Pozwól też Panie wyjść przez fantazję
Poza reguły sztywne
By moje myśli niosły ze sobą
Przeżycia pozytywne

Żeby ci wszyscy co cenią słowa
Tak najzwyczajniej w świecie
Sięgnęli czasem po tomik wierszy
By szansę dać poecie

Z pamiętnika poety...

„Śmierć podchodzi coraz bliżej i muszę się do niej przygotować, walcząc z nią jednocześnie. Chciałbym, żeby na mojej płycie widniało motto:

*TEJ ZIEMI I LUDZIOM SŁUŻĘ
NIECH BÓG MI W TYM SIŁY DODA
BY KIEDYŚ KIEDY ODEJDĘ
KTOŚ SZCZERZE POWIEDZIAŁ – SZKODA*

... Jeszcze raz śmiało mogę powiedzieć jak dużo łatwiej umiera się, kiedy dzieci żyją w zgodzie i się wzajemnie wspierają. Kocham Was!
Dziękuję za wszystko, za wsparcie i modlitwę...”

Spis treści

ŻYCIOWE ROZTERKI	7	Leniwiec nie grzeszy	42
Amplituda nastrojów	7	Wyrzuć to z siebie	43
Bez kremacji	8		
Dusza to instrument	9	O MIŁOŚCI	44
Bez uprzedzeń	10	Ciągle żywe	44
Mieć przyjaciela	11	Lubimy to	45
Linia horyzontu	12	Dwa serca	46
Jutro	13	Na kamieniu	47
Intercyza z czasem	14	Słodka czekolada	48
Hartowani szronem	15	Mojej Żonie	49
Moje pięć minut	16	Bądźcie blisko	50
Spóźnione rozmowy	17	Bezdomna miłość	51
Wierzyć w człowieka	18	Rozmowa liryczna inaczej	52
Prosto z dzbana	19		
Bukiet melancholii	20	BEZ PRUDERII	53
Czas nas zmienia	21	Bikini	53
Dwie kawy	22	Ciacho	54
Samotność	23	Męskie marzenia	55
Stara kobieta	24	Nogi	56
Ci co odchodzą	25	Zdrowa strefa	57
		Viagra prosto z ula	58
W KRZYWYM ZWIERCIADLE	26	Robić swoje	59
Altruista	26	Równouprawnienie	60
Bez kontroli	27	Ważne i ważniejsze	61
Giętkość języka	28	Bez pruderii	62
Ludzie i ludziska	29	Czy to możliwe	63
Muzeum słowa	30	Gry karciane	64
Nieszczęście gotowe	31	Obce ciało	65
Bez pomysłu	32	Okiem zbereźnika	66
Ludzkie słabości	33	Skruszona	67
Myśli nieużywane	34	Żony lunatyków	68
Commedia dell'arte	35	Wspomnienie	69
Lustro poszerza	36		
Małpa mi zabrała	37	KOBIETOM	70
Szczególna ślepotą	38	Być kobietą	70
Selekcja	39	Malowane i prawdziwe	71
Stołowe myślenie	40	Oskar dla kobiety	72
Kurza edukacja	41	Tak zwyciężajnie	73

Warto	74	Jestem u siebie	111
Z kobietami	75	Tak chciałbym jeszcze	112
Taniec kobiety	76	Tamte ogrody	113
Piękna Helena	77	Do matki	114
Kobiecie	78	Jesteś	115
Będę matką	79	Moja miłość	116
Bądźcie dobre	80	Historia naszej miłości	117
POETYCKIE PRZEMYŚLENIA	81	Do syna	118
Antidotum na smutki	81	Do wnuka	119
Eliksir młodości	82	Jaki tam pan	120
Majowa wena	83	Ból	121
Butelka cydru	84	Spowiedź seniora	122
Chłodna pokusa	85	Pod kasztanami	123
Nasz Partenon	86	Mój testament	124
Optymizm	87		
Czarne widoki	88		
Wieża Babel bis	89		
Czym chata bogata	90		
Z wysokości chóru	91		
NATURALNIE	92		
Bogactwo maja	92		
Majowe gadgety	93		
Deszcz	94		
Białe bzy	95		
Niezapominajka	96		
Dzika róża	97		
Dojrzewa zboże	98		
Kalina	99		
Grzybiarka	100		
Jesienna dziewczyna	101		
Kwiaty jesieni	102		
Leśna dysputa	103		
Kwiat tarniny	104		
BLISKIE SERCU	105		
Będę obok	105		
Dom pełen śpiewu	106		
Za tamtym progiem	107		
Dom dobrego życia	109		
Gniazdo z patyków	110		

Życiowe rozterki

Amplituda nastrojów

Kiedy ogarnia nas smutek
I mgłą krajobraz przesłania
Wtedy ze zmianą nastroju
Przychodzą takie pytania

Czy smutek bywa potrzebny
Co może w życiu zmienić
Czy to ze względu na smutki
Radość zaczyna się cenić

Przy amplitudzie nastrojów
Wahadło dotyka skrajności
To nam pozwala zażywać
Skutków dobroci i złości

Nastroje to są smaki życia
Które łaknieniem się mierzy
Które by mdle nie były
Wymieszać w sobie należy

Przykład płynący z natury
Do takich wniosków nastęcza
Z mieszanki deszczu i słońca
Rodzi się barwna tęcza

Czyli gdy ducha pogodę
Dodamy do tego co męczy
To smutek zamieni się w radość
Na łuku wewnętrznej tęczy

Bez kremacji

Nie można kremować marzeń
Choć reszta w proch się obróci
Marzenia są drugim istnieniem
Do urny ich nikt nie wrzuci

Jak cienie w słoneczne południe
Marzenia od zawsze są z nami
- Nic jeszcze się nie zaczęło
Gdzieś poza marzeniami

Zazwyczaj są one cierpliwe
I wiedzą cierpliwość jest cnotą
Lecz gdy się nadarzy okazja
Wtedy się spełnią z ochotą

Są można śmiało powiedzieć
Życia wewnętrzną ozdobą
Bez dążeń nawet i nierealnych
Nikt nie potrafi być sobą

Szklane góry zrodziły legendy
Szklane domy ludzkie marzenia
Mimo postępu w tym względzie
Nic się na szczęście nie zmienia

Nie bierzmy więc ich ze sobą
Na wieczne spoczywanie
- Marzenia wcielone w życie
To wszystko co po nas zostanie

Dusza to instrument

Trudno znaleźć odpowiedź
Na takie proste pytanie
Co zrobić jak się zachować
Gdy słyhać duszy granie

Skąd się to granie bierze
Czego jest ono wynikiem
- Dusza jest instrumentem
A nasze życie muzykiem

Takty i tony zawarte
Na stronach tej partytury
Są nagim odzwierciedleniem
Naszej wewnętrznej natury

I każda zawarta tam nuta
Może być bardzo gorąca
Choć wiele zależy od tego
Kto struny tej duszy trąca

Czy kompozytor był świadom
W tym najważniejszym momencie
Na jak niezwykle wrażliwym
Grał będzie instrumente

Trudno jest znaleźć odpowiedź
Co w naszych duszach siedzi
A co w nich gra – to już całkiem
Zostanie bez odpowiedzi

Bez uprzedzeń

Moje dobre życie bawi się w trzech króli
- Myślę że i w innych podobnie się dzieje
Bo choć nie ma miary kadzidla i złota
To daje nam wiarę miłość i nadzieję

Wiara jest potrzebna bo przenosi góry
- Nadzieja łagodzi niebezpieczne stoki
A miłość wiadomo jest jak twarda skała
Najważniejszą częścią życiowej opoki

Kto umie docenić owe piękne dary
Ten wie że życie przyszło z nimi po to
Aby nam pokazać że pewne wartości
Są dużo cenniejsze niż błyszczące złoto

Tu mała refleksja – małe studium z boku
Da Bóg w rozpędzonych taką myśl obudzi
Że często im bliżej do szóstego zera
Tym niestety dalej robi się do ludzi

Jednak są sposoby by temu zapobiec
I dobrej roboty przez to zrobić kawał
- Starczy na parkiecie stanąć bez uprzedzeń
Resztę zrobi życie taniec i karnawał.

Mieć przyjaciela

Żyjemy wśród setek ludzi
A jednak tylko niewielu
Zasłuży swoją postawą
By mówić mu – przyjacielu

Przyjaźni nie można kupić
W salonie gier wylosować
Na przyjaźń można jedynie
Solidnie zapracować

Przyjaźń nie lubi pozorów
Gestów i słów bez pokrycia
Ona przychodzi do nas
Z najlepszej strony życia

Może gdy ktoś ją poprosi
Oblicze swoje odsłoni
I zobaczymy życzliwość
Siedzącą na ludzkiej dłoni

Tej wyciągniętej w potrzebie
Tej która trwa w uścisku
Która wyciągnie z kłopotów
Dla serca nie dla zysku

Przyjaźń to dwie szale wagi
Gdzie równo obciążać to sztuka
Lecz kiedy się już ułożą
Nigdy nas nie oszuka

Linia horyzontu

Wzrok się opiera o linię horyzontu
Chce ją przekroczyć a ona ucieka
Odsłania przy tym nowe krajobrazy
To co za nimi czeka na człowieka

Życie odkrywa przed nami krainy
Które i dzisiaj są bardzo dziewicze
To co wydawać się może poznane
Ukazuje nagle nieznane oblicze

Za wielką wodą jest następna woda
A ta następna brzeg nieznany chowa
Po dotknięciu lądu przestaje kołysać
Ale po horyzont trzeba biec od nowa

Jednak są i tacy co biegają wkoło
Ciągłe to samo aż się kręci w głowie
Jak w jakimś tańcu zdzierają obcasy
O innym stylu nikt im nie podpowie

Każdy powinien mieć swoją drabinę
Z niej inny widok horyzont roztacza
Latarnicy morscy z tego korzystają
Nie mając wcale kondycji biegacza

Wiele odkrywcy sami doświadczyli
Że linia horyzontu granic nie stanowi
Kiedys pozwoli powędrować za nią
Dobrze kiedy na to jesteśmy gotowi

Jutro

Otwieram drzwi do jutra
No a za drzwiami cuda
Plany marzenia pytania
Uda się czy nie uda

Nadzieja w zielonej sukni
Tamte obawy łagodzi
Jutro to taka przestrzeń
Gdzie pobyt nie zaszkodzi

A więc podaję mu rękę
- Witam cię nowa dato
W krainie do której idę
Podobno zawsze lato

Podobno są możliwości
Że będzie tak jak trzeba
Pode mną kawałek ziemi
Nade mną skrawek nieba

To o czym człowiek marzy
Czego w swym jutrze szuka
Znaleźć spełnienie marzeń
To jest prawdziwa sztuka

Jutro jest bardzo gościnne
Zaprasza szerokim gestem
Zajdę do niego mówiąc
Jestem przyszłości jestem

Intercyza z czasem

Życie na tyle jest piękne
Że ważne się stają pytania
Gdzie szukać dobrych sposobów
Na sprawy przemijania

Na każdy dzień już od rana
Zegary jak sępy czekają
I przy bimbanii cykaniu
Skutecznie go pochłaniają

Bez zapór i zahamowań
Życie upływa jak woda
I czym jest ono piękniejsze
Tym bardziej go przecież szkoda

Potwierdzić to może przysłowie
Które z tym ściśle się łączy
Mówiąc że wszystko co dobre
Szybko niestety się kończy

Czy zatem jest jakiś sposób
By życie dłużej zachować
Uczynić go swoim sługą
Pęd jego przyhamować

Kto szuka to pewnie znajdzie
- Gdy ono takim frykasem
Warto dla jego dobra
Wejść w intercyzę z czasem

Hartowani szronem

Życie mówi do mnie
Jesteśmy w połowie
Gdy szron zobaczyło
Na jesiennej głowie

Widać niespokojne
Myśli w sobie czyści
Widząc wokół tyle
Spadających liści

Ozdobieni srebrem
Szronem hartowani
Płyniemy przez jesień
Do swoich przystani

Powiew przemijania
Naszą jesień stwarza
Ścieląc zamiast liści
Kartki z kalendarza

Lecz choć owa jesień
Spokój sobie ceni
Nie chce ograniczać
Życiowej przestrzeni

Warto więc w przystani
Poluzować cumy
Płynąc w stronę marzeń
Wyrwać się z zadumy

Moje pięć minut

Małeńki ognik zapłonął na świecy
Na szarej powale kreśli jasne koła
Póki wysysa z knota soki życia
Nic go od niego oderwać nie zdoła

Wpatrzony w ogień układałem myśli
Jedna na zawsze w głowie pozostanie
Że życie świecy jak życie człowieka
Z wątkami ciepła splata przemijanie

Gorący płomień mówi oto jestem
Jak ćmę wyławia moją porę z mroku
Daje pięć minut na tworzenie świata
I do ogarka schodzi krok po kroku

Patrząc na świecę trudno zauważyć
Kiedy zapasy woskowe zużywa
Będę więc kroplą która draży skały
Historia o niej stanie się prawdziwa

Zanim upływ czasu diabła zadowoli
I dostanie resztkę którą Bóg nie świeci
Owo pięć minut jeśli nie na wieczność
Spróbujmy zmienić na kilka stuleci

Tak przemijaniu zagramy na nosie
Świece się wypalą zostaną świeczniki
Gdzie stanie za nas nowe pokolenie
A nas przygarną stare pamiętniki

Spóźnione rozmowy

Namówiłem życie na butelkę wódki
Przy wódce łatwiej toczą się rozmowy
Dzieci odchowane czas nas nie pogania
I człowiek z życiem spotkać się gotowy

Chętnie napełniłem podane kieliszki
Chciałem odczynić posuchę niezdrową
Parę małych kropel na dobry początek
Które zapewnią nam porę deszczową

Szklane naczynia podniesione w górę
- Po tylu latach „brudzia” z życiem piję
Jestem szczęśliwcem bo nie każdy może
Ze swoim jutrem dawać sobie w szyję

Gdzie byłeś stary że cię nie widziałem
- Egzystuję w biegu takie teraz czasy
Jeśli nie wierzysz spójrz na moje nogi
Potwierdzeniem będą te zdarte obcasy

Dopiero dzisiaj siedliśmy przy barze
- Wysokie stołki to się złożyć nie chce
Mówimy ze sobą jak dawni znajomi
Alkohol przyjemnie gardła nasze łechce

Warto przystanąć by się bliżej poznać
Bo to co się straci nigdy już nie wraca
Nie musisz żyć w pędzie gonić i uciekać
Po biegu donikąd też można mieć kaca

Wierzyć w człowieka

Świat robi się jakiś inny
Lecz wątpliwości nie budzi
Że i w tym innym świecie
Należy wierzyć w ludzi

Ludzie rodzą się dobrzy
Jedynie na życie są chciwi
Póki ich świat nie zepsuje
Ten stan nikogo nie dziwi

Tylko że świat się obraca
W głowie czasami miesza
- Gdy ktoś ulega pokusie
Życie go nie rozgrzesza

Diabeł się czepia do ucha
I w stronę mamony woła
A ludzie wbrew natrętowi
Wolą podszepty anioła

Dlatego świat mimo pokus
Wybiera tę stronę bycia
Przez co jak mówią nalepki
Jest zdatny do spożycia

Warto wierzyć w człowieka
Wbrew samotności w tłumie
Rzuć grosz a karma powróci
Człowiek to ciągle rozumie

Prosto z dzbana

Życie najlepiej pić prosto z dzbana
Chcąc się do końca nim upić
Trzeba go dzielić z innymi ludźmi
Bo życia nie da się kupić

Ktoś go przyrównał kiedyś do balu
Bowiem też bawić potrafi
Starczy się oddać rytmom i ruchom
Życiowej choreografii

Zanim przestaną grać nasze zmysły
Trzeba z oferty korzystać
Trzeba je ująć w swoje ramiona
Dopóki chce na to przystać

Łyk prosto z dzbana jak dobre wino
Do reszty nas rozechoci
Ułatwi przez to nawet nieśmiałym
Czerpania z jego dobroci

A kiedy dzban się opróżni do końca
I ujrzą dno biesiadnicy
Trzeba będzie podążać do wspomnień
Chodnikiem znajomej ulicy

Tam podziękować za wspólny taniec
Co trwał w uścisku do rana
Że pozwoliło nasze pięć minut
Pić życie prosto z dzbana

Bukiet melancholii

W świątyni ludzkiego życia
Pragnąc wyluskać nas z cienia
Opatrzność zapala świece
To świece przeznaczenia

Mając władarstwo nad światłem
Od Niego zależy właśnie
Czy płomień nasz się ostoi
Czy jak ogarek zgaśnie

Szalona lokomotywa
Ciągnie nas w stronę tunelu
Oprzeć się sile ciemności
Potrafi tylko niewielu

Kto serce da szczerozłote
I cukrowego konika
Ten szybko pomimo tunelu
Ze świata tego nie znika

Pociąg osiągnął stację
Zgasł płomień przeznaczenia
Lecz nadal zostają z nami
Ci co przynoszą wspomnienia

Ci co potrafią i teraz
Choć są już za tamtym progiem
Przed nami złożyć piosenkę
A pęk melancholii przed Bogiem

Czas nas zmienia

Stojąc codziennie przed lustrem
Trudno nie odnieść wrażenia
Że chociaż bardzo powoli
To jednak czas nas zmienia

Kolejne dni i miesiące
Wciąż doliczane w pośpiechu
Znalazły swoje odbicie
W bardziej dojrzałym uśmiechu

Znalazły swoje odbicie
W tych latach co za nami
Twierdząc że walka z czasem
To walka z wiatrakami

Lecz trudno stać i biernie
Przyglądać się co potem
Dlatego chciał czy nie chciał
Stajesz się donkiszotem

I idziesz z czasem w szranki
Choć dla spokoju sumienia
Licząc że ten przystanie
Przynajmniej ze zdumienia

Czas zmienia nas niestety
Jak zechce mury kruszy
Na szczęście nie potrafi
Zaszkodzić ludzkiej duszy

Dwie kawy

Zaparzyłem kawę i czekam z nadzieją
Że drzwi się otworzą i wejdiesz po cichu
Usiądziesz przy mnie jak kiedyś siadałaś
Sięgniesz po wino w znanym ci kielichu

Aromat kawy drażni głodne zmysły
Wysyła w przestrzeń wonne zaproszenie
Lecz klamka ciągle drzemie nieruchomo
Z nadzieją czekam na jej przebudzenie

Klamkę nacisnąć można z drugiej strony
Zaparzoną kawę przelać do termosu
Pożegnać nadzieję która podpowiada
Że tak samotność dochodzi do głosu

Wyjdę na ulicę między innych ludzi
Może uśmiechem ktoś mnie obdaruje
Ot tak zwyczajnie tak bez zobowiązań
Jego ciepły dotyk na sobie poczuje

Lęk przed samotnością wysyła sygnały
Do takich co chętnie klamkę tę nacisną
Drzwi się otworzą ktoś mi powie witam
I jak sen niedobry czarne myśli prysną

Nadzieja ponoć matką nierozsądnych
Lecz tylko przy niej idzie los łaskawy
Czując obecność tej pani w zielonym
Stawiam na stole dwie gorące kawy

Samotność

Samotność stoi przy ciężkiej bramie
Tak jakby na coś czekała
Wpatrzona w pusty pas ciemnej drogi
- Będzie tak stała i stała

Oczy z resztkami mokrej nadziei
Szukają światła w tunelu
Jednak kolejne dni potwierdzają
- To stanie nie ma celu

Tuż obok toczy się zwykle życie
Każdy ma coś do zrobienia
Jej pozostało owo czekanie
I nierealne marzenia

Niedawno była źródłem wszystkiego
Dla tych na których czeka
Dziś nie pojmuje własnego losu
Losu starego człowieka

Niektórym widać ktoś wysłużony
To tylko zbędne kłopoty
Niby dla dobra wywodzi z domu
Po czym zamyka powroty

Smutna staruszka i jej samotność
Szukając szczypty radości
Czeka pod bramą na swoich bliskich
W Domu Spokojnej Starości

Stara kobieta

Stara kobieta spogląda w okno
Z bochenkiem chleba czeka
Że jeszcze komuś kromkę ukroi
Że w niej zobaczą człowieka

Stara kobieta spogląda w okno
- Łza na policzku świeci
Na zarośniętej drodze nikogo
Na zdjęciach tylko dzieci

Mimo że sama tej łzy się wstydzi
Bo ma matczyną nadzieję
Że ktoś zapuka powie dzień dobry
Lecz chleb witalny czerstwieje

I choć się wstydzi dobrego Boga
Prosi wciąż o to samo
Żeby raz jeszcze mogła usłyszeć
Od dziecka słowo – mamó

Biała serweta chleb pod serwetą
A w niej dręczące pytanie
Jeśli świat wciążą wir zniczulicy
- Co się ze światem stanie

Stara kobieta spogląda w okno
Czeka bo dzieci kocha
Ale gdy dzieci psuje mamona
To serce matki szlocha

Ci co odchodzą

Odchodzą od nas ci których kochamy
Mimo sprzeciwu bliskich i rodziny
Zawsze za wcześnie choć dobrze wiemy
Że nikt nie przewidzi ni dnia ni godziny

Za horyzontem ludzkiego istnienia
Rzekę zapomnienia los im przebyć każe
Odchodzą od nas – lecz trwać będą dalej
Tylko w innym życiu i innym wymiarze

Gdzie miłość i pamięć to filary mostów
Co na trwałe łączą brzegi obu światów
Naszej drogiej zmarłej obie te wartości
Składamy na grobie obok łez i kwiatów

Składamy też myśli na zewnątrz skrywane
Co pozostaną wiarygodnym świadkiem
Tego że wiązało nas wielkie uczucie
I że wspólne życie nie było przypadkiem

Dlatego wiemy że tam hen wysoko
Gdzie zdałaś relację z włodarzenia swego
Będiesz prosić dla nas o kawałek nieba
Bo śmierć jak do Ciebie trafi do każdego

Póki co my w zamian pragniemy w modlitwie
Powierzyć Cię Bogu i jego opiece
Poczekaj tam na nas przybędziemy wierni
Kiedy się dopalą nasze ziemskie świece

W krzywym zwierciadle

Altruista

Znany ze swojej dobroci
Szlachetny wręcz altruista
Z każdej okazji by pomóc
Zawsze z ochotą korzysta

Widzi sąsiada z flaszeczką
Zaraz zachodzi mu drogę
I mówi wspaniałomyślnie
Pozwól sąsiedzie pomogę

A gdy się spotka z odmową
Jest zasmucony wielce
Chciał przecież tylko ulżyć
Tamtej przyciężkiej butelce

Nieznajoma dźwiga zakupy
- Weźmie maselko cukierka
A wszystko jedynie dlatego
By jej nie poszło w bioderka

Pod sklepem odbiera kosze
- Ale nie wszystkie niestety
Ustawia je równo w rzędzie
W dodatku wyjmie monety

Jak z powyższego wynika
Człowiek że przyłóż do rany
Złośliwcy jednak twierdzą
Że żywot ma przekupkany

Bez kontroli

Trudno mu zwykle dorównać
W ilości słownych swawoli
Jaką potrafi wykonać
Nasz język bez kontroli

Gdy rozum ucina drzemkę
I myśli głupich nie płoszy
Wtedy w bezbronnej gębie
Ten język się panoszy

Jest giętki zwinny i śliski
A plotka to wielka scena
Przeto w tworzeniu bajek
Przebija Andersena

Wystarczy że zdrowy rozsądek
Na chwilę odwróci oczy
On szybko bzdurne wymysły
W rzekomy fakt przeistoczy

Trzeba by przez to podatnym
Do uszu wmontować sita
Bo bez nich nasionko wiatru
W ich głowach burzą zakwita

Co gorsze język swawolny
Nie miewa poczucia winy
Gdy rozum śpi wtedy gada
Co niesie mu zasób śliny

Giętkość języka

Mowa jest darem szczególnym
Każdy kto z nią się spotyka
Wie że to twór intelektu
A nie giętkiego języka

Tyle że bywa z nią różnie
Różnie to różnym wychodzi
Puszczanie języka samopas
Zawsze niestety jej szkodzi

Więc kiedy chcesz coś powiedzieć
- Bo przecież od tego mowa
Mów jasno tak tak lub nie nie
Miej w cenie swoje słowa

Słowa co ważnym narzędziem
Gdy mądra głowa ich panią
- Słowa co dobrze rządzone
Wzruszają a nie ranią

Słowa co nie są zwodnicze
Co formą przekazu tej miary
Że wszystkim zrozumiałe
Są godne naszej wiary

Na koniec podsunę morał
Co z powyższego wynika
- Warto pamiętać o tym
Że rozum jest wyżej języka

Ludzie i ludziska

Jak mówi mądre przysłowie
Są ludzie i ludziska
Jedni cię darzą uśmiechem
A innym śmierdzi z pyska

Fiołkowy zapach jest obcy
Tym co od kłamstwa nie stronią
Popsutych słów nie ukryją
Bo zdradzą się przykrą wonią

Nieważne potoczne terminy
Ktoś gada drugi tłumaczy
Kot odwracany ogonem
Sam nie wie co to znaczy

Kot odwracany ogonem
Widzi już białe myszy
A mowa czerwona ze wstydu
Pragnie się schować w ciszy

Mowa jest dzisiaj produktem
Prawda to wróg interesu
Wariograf takim by wszczepić
I śledzić przebieg wykresu

Rozum choć wyżej języka
Pozwala na to co gada
Ktoś bawi się w bajkopisa
Andersen przy nim wysiada

Muzeum słowa

Powstało muzeum słowa
Zwiedzały go różne wycieczki
W gablotach mowa treściwa
I rodzaj mówionej sieczki

Mowa treściwa jest prosta
Przystępna i zrozumiała
Odbiorca bez trudu chwyta
Co ona przekazać chciała

Druga jej zaprzeczeniem
Słowa mieszaniem wytarte
Wymawiane by zatkać ciszę
Poza tym niewiele są warte

Gdy pada jest mokra trawa
Tylko Nobla za takie odkrycie
Mowa o czymś oczywistym
Tylko utrudnia nam życie

Co zrobić z niechcianą wiedzą
Umieścić w osobnej gablocie
Opisać że to puste słowa
Potem zamknąć i po kłopotcie

Trzeba tak zrobić koniecznie
Jak ostrzega przysłowie stare
Nie mieszajmy czerni i bieli
Bo wszystko stanie się szare

Nieszczęście gotowe

Najlepszą jak widać odskocznia
Do politycznej kariery
Mówienie o wszystkim i zawsze
Byleby do kamery

Lecz gdy się słucha niektórych
Wielkie nieszczęście gotowe
Bo można znienawidzić
Przez takich polską mowę

Z codziennych naszych doświadczeń
I z norm przyjętych wynika
Że klasa to obiektywizm
W stosunku do przeciwnika

Ale czy można o klasie
Gdy to co przynoszą wybory
Nie zmusza do przemyśleń
Nie uczy przegranych pokory

Do czego w tym stylu dojdziemy
Jaki nasz plan się ziści
Gdy zamiast szukać współpracy
Toniemy w nienawiści

Na świecie ocieplenie
U nas lodowiec wraca
Tyle że międzyludzki
- Ot we łbach się przewraca

Bez pomysłu

Nuda nie mając pomysłu
Co zrobić z wolnym czasem
Siedziała pluć i ślinę
Wciskała w ziemię obcasem

Patrzyła w tę potem w tamtą
Ziewała na oścież pyska
Myślała – mała ma lepiej
Bo dla rozrywki się iska

Chciała coś zrobić dla świata
Na jego dzieje mieć wpływy
Jednak nudzie na starcie
Zabrakło inicjatywy

Inny stan rzeczy niestety
Byłby czymś nienormalnym
U niej ruch myśli czy ręki
Jest sportem ekstremalnym

Ktoś radził że zmiana fryzury
W tym względzie czyni cuda
Idzie z grzebieniem do lustra
A w lustrze też tylko nuda

Nie będzie zatem nic robić
Skuteczność starań nie wierzy
Woli już żyć w przekonaniu
Że jej się wszystko należy

Ludzkie słabości

Palacz pytany o zdrowie
Trochę nieszczerze się chwali
Że właśnie okadza płuca
Żeby się wyzbyć robali

Wiadomo substancje smoliste
Chronią przed alergenem
Przed wilgotnością powietrza
Oraz przed zbędnym tlenem

Każdy zwolennik tytoniu
Poczuje się jak poeta
Gdy rano zamiast ćwiczeń
Przez okno wyrzuci peta

Podsumowując to wszystko
Inaczej się człowiek trzyma
Kiedy do pierwszej kawy
Dołączyć może „dyma”

Tylko że to nie prawda
- Smak złudnej przyjemności
Świadczy o naszej beztrosce
O naszej ludzkiej słabości

Trwając w uścisku nałogu
Pieszcząc nawyki niezdrowe
Tracimy gdy rosną w siłę
Koncerny tytoniowe

Myśli nieużywane

Piszczą mi czasem pod czaszką
Coś jakby pianie kogutów
To myśli co chodzą po głowie
Nie zdjęły wcześniej butów

I takim właśnie sposobem
Zdeptały umysł dokładnie
Że często nie kontroluję
Co mi z języka wypadnie

Zresztą czy to co ja powiem
Ma teraz jakieś znaczenie
Skoro dziś ważny luzik
A nie rozsądne myślenie

Myślenie to zwykły archaizm
Wnoszenie złej atmosfery
Weselej szybciej i lepiej
Robią to dziś komputery

Tylko jak mówią medycy
Z ich doświadczenia wynika
Że organ nieużywany
Prędzej czy później zanika

To znaczy że brak myślenia
Przyczyną utraty zdrówka
Co z tego że biceps potężny
Gdy głowa jest jak makówka

Commedia dell'arte

Nikt nie wiedział o tym
Co babcia potrafi
Oprócz wielebnego
I całej parafii

Tyle w myśl przysłowia
Tajemnicę spotka
Kiedy z ust niesfornych
Wyjdzie jako plotka

Nie powtarzaj nigdzie
Jak dobrze to znamy
Spoko kamień w wodę
Plum i powtarzamy

Garbus Poliszynel
Z Commedii dell'arte
Pojęcie sekretu
Ma bardzo otwarte

Więc chcąc coś nagłośnić
Powiedz w tajemnicy
Do jutra to będzie
Sekretem ulicy

Słyszeliście kumo
Zdarzenie to pierwsze
- Kartka z piórem w ciąży
I rodzą się wiersze

Lustro poszerza

Znudzone przy wejściu
Lustro w domu stało
Raz prawdę mówiło
Raz trochę kłamało

Pani z każdym rokiem
Coś mu mniej dowierza
- Skarży się do męża
To lustro poszerza

Na dobrym odbiciu
Zwyczajnie nie zna się
Bezczelnie poszerza
A szczególnie w pasie

Mąż zaś stare lustro
Swoim wzrokiem pieści
- Mówi że poszerzasz
A w drzwi się nie mieści

Lustro stan poszerza
Drzwi się zaś zwężyły
Jak ktoś w coś uwierzy
Wtedy nie ma siły

Łatwiej ją przeskoczyć
Niż oblecieć wkoło
A klóci się z lustrem
No i jest wesoło

Małpa mi zabrała

Małpa zabrała mi szalik
Ziarno znów ślepa kura
Pies mi osikał nogawkę
Aż mi puściła „kultura”

Osiecka by z tego zrobiła
Słowa wesołej piosenki
Ja również próbowałem
Tylko że jestem za cienki

Widocznie u mojej weny
Jestem obecnie w niełasce
Osiecka to choć maszynę
Miała po znanym Hłasce

Wielu swobody tworzenia
Do dziś Agnieszce zazdrości
- W pisaniu była najlepsza
Choć potargana w miłości

Widząc to sam Przybora
Doradzał jej ponoć szczerze
By spisywała co tworzy
Na wyczerpanym papierze

Lecz ona bez podpowiedzi
Sprawiła że wiele się działo
Dlatego po wolnej i zdolnej
Tak dużo dla nas zostało

Szczególna ślepotą

Okuliści starają się pomóc
Tym co z oczami mają kłopoty
Niestety bywają bezradni
Na rodzaj szczególnej ślepoty

Znajdzie zapewne lekarstwo
Ktoś kto na jaskrę narzeka
Lecz trudno pomóc takiemu
Co nie widzi innego człowieka

Lekarz nie stwierdził zaćmy
Ani zespołu suchego oka
Jednak obraz ze źrenic zanika
Nie przetwarza go pusta powłoka

Oczy te patrzą na siebie
Takie selfie lustrzane spojrzenie
Po co widzieć potrzeby innego
Kiedy spokój ma tylko znaczenie

Ale kiedy ktoś inny to zrobi
Wtedy węszy i szuka imaca
Umnieszając widoczne zasługi
Moralnego wyzbywa się kaca

Jak pomagać tym niewidzącym
Jaki rodzaj im dać białej laski
Do niej można dołączyć współczucie
A dla ludzkiej empatii oklaski

Selekcja

„Pomagam nie pomagając”
Nie miałby ten tekst znaczenia
Gdyby on nie tłumaczył
Ludzkiego zobojętnienia

„Co nie zabije to wzmocni”
Tematem następnej lekcji
Od której całkiem blisko
Do nowej formy selekcji

Słabość jest dziś wstydliva
Liczy się wszędzie siła
Co nowy styl filozofii
Na życie wymyśliła

Często więc mamy okazję
Bliższego zapoznania
Do czego prowadzą skutki
Zimnego wychowania

Kiedyś się to odwróci
I wszystko dojdzie do normy
Gdy wpadną we własne sidła
Piewcy myślowej reformy

Stółowe myślenie

„Co myślałby stół gdyby myślał”
Ktoś zadał takie pytanie
I drugie czy ktoś w ogóle
Chce poznać jego zdanie

Stół jak wiadomo ma nogi
Głupie jak nogi stołowe
Lecz dzięki tej indolencji
Błat wciąż podpierać gotowe

Więc stół z nich nie zrezygnuje
Choć psują mu wizerunek
Zresztą nie co w nim a na nim
Budzi powszechny szacunek

A gdyby mu przyszło do blatu
By głosić swoje mądrości
Mogłoby to mieć znaczenie
Dla jego całej przyszłości

Ludzie nie lubią mądrzejszych
Jak taki przy stole siedzi
Woli korzystać z zastawy
Niż słuchać wypowiedzi

Stół to zapewne rozumie
W dostatki na sobie opływa
I jeśli nawet coś myśli
To nigdy się nie odzywa

Kurza edukacja

Stary kogut po wakacjach
Wypoczęty i wesoły
Nakazuje swoim kurom
Zgłosić się do szkoły

Edukacja w tym kurniku
- Tak gdał na grzędzie
Póki mego panowania
Priorytetem będzie

Nikt nie powie że to stado
To nieuków zgraja
Kaźda będzie umieć potem
Liczyć swoje jaja

Szkolny rok się rozpoczyna
Zapłacone chesne
Zamiast głupich kur domowych
Wróćą nowoczesne

Gdaćną gęsiom i indykom
Że nauka górą
Lepiej się sprzedają jaja
Spod kury z maturą

Edukacja edukacją
Jednak nie wiem czemu
Wolę kiedy na podwórku
Pieją po staremu

Leniwiec nie grzeszy

Leniwiec lenistwem nie grzeszy
Bo tak go stworzyła natura
Chodzić zaś głową do dołu
Każe im ich kultura

U nas lenistwo jest grzechem
Wie o tym kto w Boga wierzy
Leniwy ma głowę do przodu
Bo on nie stoi lecz leży

Pracusiom zadaje pytania
- Co z wami się porobiło
Że wszystko robicie już dzisiaj
Tak jakby jutra nie było

Robota z przysłowia nie zając
- Zawsze na ciebie poczeka
A tapczan to zbędny wydatek
Gdy na nim nie ma człowieka

Ktoś mówi „róbta co chceta”
- Albo nie róbta niczego
Lenistwo choć wstyd przynosi
Potrafi dopaść każdego

Lecz żeby trwać w nim na stałe
To grzech i kosmiczne bzdury
Praca pozwala nam przetrwać
I chodzić z głową do góry

Wyrzucić to z siebie

Widzę że w sobie coś skrywasz
Przecież cię znam kochanie
Wyrzucić to proszę z siebie
Miej do mnie zaufanie

Duszenie w sobie nic nie da
Od tego kłopot nie minie
Zamknięcie się szkodzi zdrowiu
Tym samym naszej rodzinie

Jak dotąd tego nie było
Normalnie szło z tobą żyć
Teraz coś trzymasz w sobie
I nie chcesz się otworzyć

Kochanie daj sobie pomoc
Ja wszystko dla ciebie zrobię
Ale na razie nie mogę
Dopóki to siedzi w tobie

Więc proszę wyzbądź się tego
Spokój wewnętrzny jest w cenie
- Mówiła żona do męża
Który miał zatwardzenie

O miłości

Ciągle żywe

Nasza pamięć jest jak przyjaciel
Który nie ma nic do ukrycia
Który chowa w sobie wspomnienia
I zawarte w nich piękne przeżycia

Taką perłą w pamięci jest miłość
- Spontaniczna cudowna i żywa
Zanurzona w młodości po brzegi
Zawsze pierwsza i zawsze prawdziwa

Dwoje młodych – spaceru po plaży
I ta miłość w ich wnętrzu ukryta
Która jak grał Seweryn Krajewski
Nie wybiera i wcale nie pyta

Wakacyjne wieczorne spotkania
Dźwięk gitary i wtór mandoliny
Pozostały w pamięci na zawsze
Tamtej młodej oddanej dziewczyny

Potem listy co niosły wyznania
Które czytać by można bez końca
- Bukiet chabrow na stacji – konwalie
Wonne dzieci miłości i słońca

Wspólne drogi się jednak rozeszły
Trzeba było coś zacząć od nowa
Przy spotkaniu dziś zamiast uścisku
Starczy uśmiech i oczu rozmowa

Przy spotkaniach po latach nie wiemy
Czy to były te wyspy szczęśliwe
Wiemy jednak wspomnienia zbliżają
Kiedy stają przed nami jak żywe

Lubimy to

Spoglądam za okno gdzie młodzi żartują
Radość jest prawdziwa nie udają niczego
Twarze ich jak lustra odbijają słońce
I nikt nie może dostrzec w tym nic złego

Szyba mnie dzieli od kipiących myśli
Wiemy z doświadczeń jak sympatie rosną
Kiełkują w śniegu podczas karnawału
I jak burza kwiatów wybuchają wiosną

Wraca chowany w tamte zakamarki
Tkwiłiśmy oboje za krzakiem leszczyny
Zabawowicze rozeszli się do domów
Zostały tylko cienie chłopca i dziewczyny

Zbliżone twarze przymrużone oczy
Oczy przymknięte a bardzo błyszcząły
One mówią wcześniej niż nieśmiałe usta
Bo usta nie mówiły a przecież kochały

Za oknem do mnie ktoś inny się śmieje
Na deskach na rolkach i na hulajnogach
Młodość z szaleństwem zostały te same
Tylko ta miłość coś bardziej w ostrogach

Może nowe czasy miłość upraszczają
Nikt pod jaśminem z dziewczyną nie siedzi
Która miłość lepsza ta pierwsza czy druga
Lepsze próbowanie zamiast wypowiedzi

Dwa serca

Znam pewną piękną melodię
Jedną z piękniejszych na świecie
Bo rytm tej melodii nadają
Serca bijące w duecie

Dwa serca jak dwa sokoły
Wśród życia blasków i cieni
Wznoszą tę pieśń wysoko
W sferę duchowej przestrzeni

Duet to wręcz nadzwyczajny
Podoba się pewnie każdemu
Zwłaszcza ze swoim brzmieniem
Potrafi służyć innemu

Nawet jak któreś przystanie
Fakt ten niczego nie zmienia
Bo przecież zawsze to miejsce
Wypełnią nasze wspomnienia

Niech więc popłynie melodia
Niech nadal robi swoje
Niech wzniesie się jak sokoły
Dumka śpiewana we dwoje

Na kamieniu

Przy drodze kamień ubrany w powoje
Na tym kamieniu usiadła dziewczyna
Na kogoś czeka czy chce zebrać myśli
Wiatr jasne włosy układać zaczyna

Oczy dziewczyny sięgają z tęsknotą
Po inny obraz niż ten co przy drodze
Czy go stworzyły niedawne przeżycia
Czy jej fantazji popuszczone wodze

Cierpliwy kamień jej nie wypytuje
Czemu rumiankom płatki ich obrywa
Może sobie wróży kocha czy nie kocha
Czy życie sprawi że będzie szczęśliwa

Rozterki młodości idą za dziewczyną
Siedzą na kamieniu obrywają płatki
Niepokój duszy dzieli świat młodości
Na pełne uczuć małe piękne światki

Każdy jest inny nie musi być trwały
Młoda wyobraźnia krajobrazy zmienia
Takie ma prawo to czas poszukiwań
W którym są ważne miłość i marzenia

Młoda dziewczyna siedzi zamyślona
Świat choć ogromny wie o jej istnieniu
Ona jest jego uśmiechem i życiem
Dlatego usiadł przy niej na kamieniu

Słodka czekolada

Tabliczka czekolady leży na stoliku
Sprawdzona marka słodyczą zachęca
Kawa w filiżance czeka niecierpliwie
Ze sięgnie po nią jakaś dłoń dziewczęca

Cicha muzyka sączy się ze ściany
Przyćmione światło wyobraźnię kusi
Tych dwoje ludzi zapatrzonych w siebie
Ze swoich myśli zwierzać się nie musi

Facet na tarasie zapalił papierosa
Cienka smuga dymu rusza się jak żywa
W środku ci dwoje tańczą przytuleni
Swojej miłości żadne nie ukrywa

Uzucia się kłębią jak ta smużka dymu
Ręce coraz śmielej obejmują ciała
Trwaj chwilo długo podpowiada serce
Słodka czekolada nietknięta została

Facet na tarasie zgasił niedopałek
Dym gdzieś odleciał ale on nie wraca
Gdyby im przerwał niechęć ten taniec
Miałby na długo moralnego kaca

Miłość nie ścina kwitnących gałęzi
Źródła owoców niszczyć nie wypada
Powiedzą o tym wszyscy zakochani
Czuje nietknięta słodka czekolada

Mojej Żonie

Chciałem darować Ci siebie
Nie mając nic do ukrycia
Do siebie dołączę miłość
Największą wartość życia

Słowa co kłamać potrafią
Zastąpi oczu wyznanie
One powiedzą że kocham
I że już tak pozostanie

Bo ci co kochać potrafią
Co miłość w sercu noszą
Uzucie to bardzo cenią
I nigdy go nie wypłoszą

Miłość to ptak pełen kraszy
Płochliwy gdy żyje w cieniu
Pieszczony moim oddaniem
Usiądzie Ci na ramieniu

A potem znajdzie odbicie
Na twarzach dwojga ludzi
I będzie podsycał uczucie
Którego czas nie ostudzi

Chciałem darować Ci siebie
Ze sobą morze kochania
Które jest dziś inspiracją
Do kolejnego wyznania

Bądźcie blisko

Życie jest wielkim darem
- Niepowtarzalne i drogie
Jednak spędzane samotnie
Staje się bardzo ubogie

Lekarstwem jest na to miłość
Która nadzieje w nas budzi
Która potrafi na zawsze
Połączyć dwoje ludzi

Życzymy niech Wam się uda
Osłaniać ją dalej od burzy
Niech ona tak jak dotychczas
Przez dalsze życie Wam służy

Niech będzie dla niej pokarmem
Wasze wzajemne oddanie
I słowa wciąż aktualne
„Jestem przy Tobie Kochanie”

Bądźcie więc sobie kochaniem
Azylem i wsparciem w potrzebie
Idźcie przez życie odważnie
I zawsze blisko siebie

Bezdomna miłość

Bezdomna miłość szuka pomocy
Zmęczona wygląda marnie
Zagłęda ludziom głęboko w oczy
Marząc że ktoś ją przygarnie

Szuka uparcie ludzkiego ciepła
A chowa ją zimna ulica
Żeby się nie dać zbiera ochłapy
Wyjąc jak pies do księżycy

Nie marzy przy tym o ideałach
Wcale nie czeka na księcia
Ona dla tego kto jej zapragnie
Będzie od zaraz do wzięcia

Raz wydobyta z objęć zwątpienia
Zalśni jak perła w koronie
I będzie pełna dobrej zazdrości
Odbierać ludzi mamonie

Potem im wpuści krople do oczu
Żeby nareszcie dojrzeli
Jacy ubodzy byli ci wszyscy
Co jej przy sobie nie chcieli

Bezdomna miłość znalazła adres
Z mieszkaniem oraz kodem
Uczucie które łączy dwa serca
Najlepszym tego dowodem

Rozmowa liryczna inaczej

Gałczyński w „Rozmowie lirycznej”
W sposób niezwykle zmysłowy
Przekazał miłosne wyznanie
Dla swojej drugiej połowy

Wyznawał że kocha ją w słońcu
Przy świecy na wietrze w berecie
W malinach brzozech i klonach
I wszystkim innym na świecie

Ja też pragnę kochać w berecie
Lecz w takim z antenką proszę
Łatwiej odbierzesz mój przekaz
O tym co w sercu przynoszę

Nie będę zamawiał taksówki
By w środku Ci czynić wyznania
Jednak w malinach jest dobrze
Nawiązać do sprawy kochania

Nie roztlukuj mi jajek ładnie
- Życie ciekawsze ma strony
Na karuzeli wyznam Ci miłość
Gdyż jestem gość zakręcony

Mój wiersz wiadomej rozmowy
Istotę i treść przeinacza
Lecz miłość się nie pogniewa
Bo miłość wszystko wybacza

Bez puderi

Bikini

Natura w mężczyźnie
Powinność swą czyni
Kiedy widzi plażę
W skąpiutkim bikini

Krzywa witalności
Idzie szybko w górę
To dzięki bikini
Tak kocham naturę

Tym bardziej kocham
Im więcej odsłania
Choć pełnić ma rolę
Letniego ubrania

Majteczki z niteczki
Dobrze latu służą
A bywają miejsca
Że i to za dużo

Słońce idąc z latem
Pokaże mu brzegi
Gdzie nagość skrywają
Tylko letnie piegi

Wszystkie męskie oczy
Patrzą wniebowzięte
A najbardziej kuszą
Lekko przysłonięte

Ciacho

Idzie młody gość po plaży
Wokół pełno pań na piachu
No i każda skrycie myśli
O tym gościu jak o ciachu

Takie ciacho palce lizać
Nasączone wręcz słodyczą
- Tak go panie postrzegają
I zapewne na coś liczą

On udaje że nic nie wie
I że niby nic nie widzi
Mruży oczy przy toplesie
Bo się tego bardzo wstydzi

Ale latem wstyd rozumie
Że odwaga to nic złego
Więc choć w myśli je rozbiera
Choć za bardzo nie ma z czego

Jednak nie chce konfrontacji
Bowiem może być nieładnie
Kiedy król zostanie nagi
I to ciacho ciut opadnie

Zatem wielki żar pokusy
Woli studzić w morskiej wodzie
Tylko wzrok swym oczopląsem
Bije brawo letniej modzie

Męskie marzenia

Każdy mężczyzna zapewne marzy
Żeby być piaskiem na morskiej plaży
I tak przez całe lato bez mała
Być uciskany przez damskie ciała

Poczuć na sobie je bez kocyka
Wiedząc że piasek wszędzie przenika
Nawet gdy strzepną go z siebie panie
Zawsze gdzieś jakieś ziarnko zostanie

Na wypukłościach i na roweczkach
Na tyci tycich mini majteczkach
- Wciągać do płupek zapach olejku
Krzyczeć z rozkoszy o jejku jejku

Bowiem gdy panie na to pozwolą
Ziarnka na ciałku śmiało swawolą
A przyjemności powiedzmy szczerze
Czyjeś zgorzenie im nie odbierze

W myśl przyzwolenia na te zbliżenia
Piasek na plaży nie szuka cienia
Więc jego ciepło poczuje z bliska
Każda co sobą piasek uciska

Z końcem wakacji trzeba wypadać
Lecz wnukom będzie co opowiadać
Jak to figlował dziadek na plaży
On też niech sobie czasem pomarzy

Nogi

Bardzo ważne dla dziewczyny
Odpowiednie mieć kończyny
A szczególne już wymogi
Mają spełniać damskie nogi

Zgrabne nogi zawsze w cenie
Uzupelniają wykształcenie
Gdy się nogi ma do nieba
Doktoratów nie potrzeba

Ważne żeby przez rok cały
Męski wzrok na sobie miały
Wtedy w butach czy na boso
Nieźle utrzymanie niosą

Jeszcze – tu dygresja mała
Strzegą innej części ciała
Gdy kolana ciasno w kupie
Bezpieczeństwo dają pupie

Jednak sprawą jest otwartą
Czy je mocno ścisnąć warto
Naśladując Penelopę
Trudno gonić Europę

Zdrowa strefa

Może z rozmysłem może przypadkiem
Kasia przed Jasiem kręciła zadkiem
Gdy każdy inny topniał z zazdrości
Jaś ignorował ruch jej krągłości

Skąd indolencja zobojętnienie
Zła orientacja ciężkie schorzenie
Przyczyna jednak była banalna
Z Kasią wygrała treść wirtualna

Czym krew i mleko skład żywej tkanki
Wobec posłusznej płaskiej kochanki
Choć tu powinni wkroczyć psychiatrzy
Oczarowany Jaś w ekran patrzy

Darwin stopniował nas w różne homo...
Od jakiej małpy Jaś nie wiadomo
Skoro o pięknie dziewcząt nic nie wie
To pewnie dalej siedzi na drzewie

Nie można godzić się z takim stanem
Świat jest cudowny poza ekranem
- Wracaj z absurdu do zdrowej sfery
Bądź raz mądrzejszy niż komputery

Viagra prosto z ula

Siał Jaś rzepę na ogrodzie
Pszczołka przyleciała
I go żądłem użądliła
W pewną cząstkę ciała

Na krzyk Jasia Kasia budzi
Swoj instynkt niewieści
Dmucha w miejsce obolałe
I rączką je pieści

Wszystko zaraz się zagoi
Nie będziesz miał blizny
Ale teraz skorzystajmy
Z twojej opuchlizny

Co ta pszczołka narobiła
Rzecz to niepojęta
Jaś narzeka za to Kasia
Była wniebowzięta

Po tej próbie przytulona
Szeptala mu czule
Zamiast chodzić do apteki
Postaw ze trzy ule

Bez lekarza byłś dobry
Dziś jak mało który
Zamiast chemii wykorzystuj
Zasoby natury

Robić swoje

Czasami dziwne pytania
Przychodzą mi do głowy
Bóg mnie stworzył w całości
Czy tylko do połowy

Bo skoro to co z dołu
To temat tak wstydlivy
Możliwy udział Stwórcy
W tej części jest wątplivy

Dlatego słyhać często
Opinie tak pocieszne
Że to co z góry dobre
A to co z dołu grzeszne

Lecz ja się bardzo cieszę
Że cała ludzka rasa
Nosi kawałek ciała
Również poniżej pasa

Bo gdy z życiowych zadań
Wywiąże się w całości
Dodany do fantazji
Przysparza przyjemności

Więc tym od och i od ach
Powiedzieć się nie boję
Odczepcie się od pupy
Niech ona robi swoje

Równouprawienie

Dekalog zabrania mężczyźnie
Pożądać bliźniego żony
I tym w porównaniu do kobiet
Jest bardzo pokrzywdzony

Nie znajdzie bowiem zapisu
Nikt choć uwagę wytęży
Co by zabraniał kobiecie
Pożądać cudzego męża

Czyli jak dana żona
Bliźniej mężulka ucieszy
To zrobi dobry uczynek
Bo według przykazań nie grzeszy

Powyższą treść feministkom
Przedstawiam ku ocenie
- Kto tu powinien walczyć
O równouprawienie

Ważne i ważniejsze

Usiadł chłop na traktor
Cały dzionek orze
Jak wróci do domu
Niewiele już może

A w domu kobieta
Czeka nie bez racji
Że mężuś nie skończy
Tylko na kolacji

Można by pomyśleć
Ciężka chłopska dola
Nie ma że go boli
Chociaż wraca z pola

Ale z drugiej strony
Chyba nie zaprzeczy
Że od tych hektarów
Są ważniejsze rzeczy

Których gdy je pragnie
Dla siebie zachować
Nie może zaniedbać
Ani odłogować

Mając czas na pracę
Miej go też na zbytki
Bo chłopu nie honor
Mnożyć nieużytki

Bez pruderii

Chodzi kogut po parkanie
Na podwórko patrzy z góry
Zapiał głośno kuku ryku
Coś wam powiem drogie kury

Otóż właśnie za stodołą
Cieszę się zem tego dożył
Gospodyni się opala
Jak ją pan folkloru stworzył

Powiem wam że ten obrazek
Godzien jest naśladowania
Więc mi zaraz co do jednej
Zrzucać pióra bez gđakania

Potem wszystko zdeponujcie
U kaczora w starej szopie
Trzeba gonić nowoczesność
Wszak żyjemy w Europie

Pruderyjność to zaścianek
Kaźda dla mnie będzie super
Gdy ozdobi to podwórko
Jej zadbany goły kuper

Goły kuper piękna sprawa
Jednak ściąga to kłopoty
Prócz koguta w takim stanie
Jastrząb też ma mniej roboty

Czy to możliwe

Przyjaźń kobiety z mężczyzną
Jest w młodym wieku możliwa
Czy już po kilku spotkaniach
Inaczej to każde nazywa

Po latach w podeszłym wieku
Żeby młodości nie drażnić
Mężczyzna raczej z urzędu
Może się tylko przyjaźnić

Wcześniej to jednak trudne
Bo człowiek tak ulepiony
Że nawet przyjaźń największa
Gromadzi w sobie hormony

Dotkniesz uściskasz wystarczy
Że „hormon” świra dostanie
I co się zdawało przyjaźnią
Przeradza się w pożądanie

Po co z czymś takim walczyć
Dopóki małżeństwo nie wiąże
- Trzeba jedynie uważać
By przyjaźń nie zaszła w ciążę

Zatem gdy z tym problemem
Kłopoty mamy dość duże
Za młodu trzeba się kochać
Przyjaźnić na emeryturze

Gry karciane

Pikowa dama oddała się królowi
I po pewnym czasie zrodziła waleta
Tuż po urodzinach ktoś ich potasował
I rodzina była zupełnie już nie ta

W granicach talii funkcjonuje prawo
Takie jakiego nikt się nie spodziewa
Król bije damę a dama waleta
I za to bicie prawo się nie gniewa

Każde rozdanie niesie coś nowego
Małżonka króla rzadko ma przy sobie
Żeby zrozumieć karciane układy
Trzeba posłuchać co blotka opowie

Karciana talia ma aż czterech królów
Każdy panuje w wybranym kolorze
I tych czterech królów jak owy pikowy
Swoje cztery damy zbałamucić może

Tylko że dama asa ma w rękawie
I wtedy dla niej może przypaść wziętka
A imć królowi na otarcie łezki
Zamiast jego damy zostaje dziesiątka

Często kiedy jedne chcą się pozabijać
A drugie w pary dobierają czule
Podstępny joker co działa z doskoku
Potrafi wtedy zgarnąć całą pulę

Obce ciało

Wpadła mi w oko kobieta
Przypadek to oczywisty
I chociaż ciągle tam siedzi
Nie idę do okulisty

Kobieta obfitych kształtów
Do oka mi się dostała
Lecz oku nie przeszkadza
Obecność obcego ciała

Nie boli mnie i nie łzawi
- Żrenicę raczej pieści
Taki ma wpływ na oko
Prawdziwy urok niewieści

Z innego punktu widzenia
Są to zdrowotne przeboje
A ja spokojnie z tym żyję
- Natura robi swoje

I wolę mieć w oku kobietę
Niż czarne myśli w głowie
Bo piękno co nas otacza
To doskonałość i zdrowie

Kto tego nie umie dostrzec
Albo też nie docenia
To on a nie ja przepraszam
Wymaga szybkiego leczenia

Okiem zbereźnika

Z przodu wydatne piersi
Z tyłu kształtne pośladki
To żadna Jennifer Lopez
Lecz ciało mojej sąsiadki

A że sześć nowych domów
Z naszą posesją się styka
Więc latem mogę dogadzać
Wzrokowi zbereźnika

Kiedy mój wzrok się spełnia
Dotyk przeżywa udreki
Bo to co pierwszy zobaczył
Drugi chce wziąć do ręki

Nie powiem o której piszę
Bo mniemać mam powody
Że adres w nagłówku wiersza
Mógłby być jabłkiem niezgody

Lepiej gdy każda z sąsiadek
Znając swą wartość liczy
Że tekst o kobiecych walorach
Jej ciała właśnie dotyczy

Tyle że ono nie dla mnie
Seans wzrokowy skończony
Wniosek nasuwa się jeden
Siedź chłopie przy boku żony

Skruszona

Już w połowie lata
Ze skruchą – pomału
Przystępuje Kasia
Do konfesjonału

Co może tłumaczyć
Jej powolne ruchy
- Chyba prosi Boga
Żeby ksiądz był głuchy

Wybaczcie mi proszę
Ciut się zapomniałam
Korzystając z lata
Brałam i dawałam

Na co ksiądz zza kratki
- Chcesz duszę ocalić
Zacznij się spowiadać
A przestań się chwalić

Bo to o czym mówisz
To nie żadne grzechy
Dobrze czasem bliźnim
Przysporzyć uciechy

Nie stwierdzam tu winy
Bo rzecz oczywista
Że z oferty życia
I święty korzysta

Żony lunatyków

Żony lunatyków nie lubią księżycy
One niestety żyją w ciągłym strachu
Że mąż podatny na jego działanie
Nocne igraszki zakończy na dachu

Żadna kobieta nie lubi się dzielić
Zwłaszcza gdy chodzi o te uniesienia
Może dlatego kiedy księżyc w pełni
Sprawa wierności nabiera znaczenia

Tylko że na nic szczelne okiennice
Bo tak naprawdę to nie ma sposobu
Żeby za sprawą barier i zakazów
Męża odciągnąć od srebrnego globu

Choć sprytna żona potrafi skorzystać
Z tego co mężczyźni kusi i zachwyca
- Kiedy jest dobrze wyeksponowane
Zapewne wygra to z siłą księżycy

I mąż przestanie udawać dachowca
W życiu obojga nie będzie już zadry
Lunatyk może spełniać się przy pełni
A tu używa bez względu na kwadry

Żony lunatyków nie lubią księżycy
Księżyc odwrotnie za nimi przepada
Można by więcej o tym opowiadać
Ale o wszystkim mówić nie wypada

Wspomnienie

Wspomnę kiedy byłem mały
Panie mnie na ręce brały
Sprawdzić chcąc czy jestem suchy
Pchały ręce do pieluchy

Co się dzieje sami wiecie
Jak masz czyjaś rękę w becie
Gdy hormonów czujesz granie
Nie ma czasu na sikanie

Zbyttno też się nie bronilem
Bo choć bardzo młody byłem
Słabość miałem już do dam
Niech sprawdzają co mi tam

Leciał tydzień za tygodniem
Z beta mnie włożyli w spodnie
Dziś z „niankami” jakoś krucho
Nikt nie sprawdza czy mam sucho

Człowiek z wiekiem już się poci
Jak samemu żyć w wilgoci
By zapobiec dalszej męce
Oddam wszystko w dobre ręce

Można czekać lecz w tym wieku
Mniej atrakcji tkwi w człowieku
Tych co panie przyciągały
Kiedy jeszcze byłem mały

Kobietom

Być kobietą

Być kobietą to misja specjalna
Być kobietą to piękno i życie
Ciepły dotyk spełnienia o zmroku
Pierwszy promień radości o świcie

Być kobietą to służyć miłości
Jako matka dziewczyna czy żona
Dawać światu nadzieję przetrwania
Każdy kiedyś się o tym przekona

Być kobietą to życia dwie strony
- Z jednej urok co oczy przyciąga
Z drugiej zwykle codzienne kłopoty
Których szarość tej pierwszej urąga

Być kobietą to powiew świeżości
Co złe trendy do ziemi przygina
One giną pod owym powiewem
Ona wstaje do pionu jak trzcina

Być kobietą to ciało i dusza
Która kocha i chce być kochana
Starczy dać jej uczucia i siebie
Żeby była nam również oddana

Słów ci mamy podobno dostatek
- By opisać kobietę za mało
W każdym razie kobieta to dzieło
Co się Bogu naprawdę udało

Malowane i prawdziwe

Kiedy wielcy artyści malują kobiety
Ich cudowne kształty bliskie ideału
Zamknięte w ramy cieszą tylko oczy
Bowiem nie dają czerpać z oryginału

Lecz rzeczywistość kiedy już obdarzy
Bliskością kobiet i tym co przynoszą
Daje nam poznać jak one potrafią
Dzielić mądrością wdziękiem i rozkoszą

Wszystkie ogrody twierdzą że to kwiaty
W piramidzie piękna istnieją na szczycie
Jednak to kobieta z płatków nie opada
I potrafi z uczuć wysnuć nowe życie

Stwórca udowodnił że wiedział co czyni
Bledną przy nim dzieła Rubensa czy Goi
- W ręce kobiety oddał trwanie świata
I od tamtej chwili świat kobietą stoi

O kobiecie można pisać nieskończenie
Choć temu co dobre nie trzeba reklamy
Jako mężczyźni bez cienia przesady
Twierdzimy zgodnie dobrze że je mamy

W piosence „baby” można jeść łyżkami
Nikt się nie dziwi tyle w nich słodyczy
- Mimo starań poety słowo nie wypowie
Jak męski stan je ceni i dobrego życzy

Oskar dla kobiety

„Kobietę puchu marny”
A raczej istnienia opoko
Za to co niesiesz światu
Świat kłania się głęboko

I proszę zamiast kwiatów
Weź bukiet słów poety
Pisany dzisiaj w hołdzie
Dla Ciebie – dla Kobiety

A obok słów i kwiatów
Życie się bardzo stara
By rolę jaką odgrywasz
Przyniosła Ci Oscara

Zresztą sam Twórca Ewy
Na pewno nie pozwoli
By się ktoś przypadkowy
Przymierzał do tej roli

Gdzie stawką linia życia
Gdzie zło się z dobrem plecie
Nie dziw, że główną rolę
Powierzył Bóg kobiecie

Kobieta go nie zawiedzie
Wiele potrafi dać z siebie
Bez lęku wychodząc naprzeciw
Każdej życiowej potrzebie

Tak zwyczajnie

Sześć dni Bóg przepracował
Świat tworząc – lecz niestety
Siódmego zauważył
Że nie ma tam kobiety

Właściwie nie miał przed kim
Zawstydził się jednak srodze
Stwierdzając – ja tę gafę
Kobiecie wynagrodzę

I jak powiedział tak zrobił
Nikt nie zaprzeczy przecie
Że całą sferę istnienia
Powierzył Bóg kobiecie

Miłość poczyna w niej życie
Piękno nadaje mu treści
Ciepło cierpliwość rozsądek
Wszystko natura jej mieści

Dlatego ni pęki kwiatów
Ni myśl co się w strofy splata
Nie są właściwym uznaniem
Za to co niesie dla świata

A może by tak zwyczajnie
Jak na to zasługuje
Nie skąpić jej słowa – Kocham
Częściej powtarzać – dziękuję

Warto

Gdy w pokłonie przed kobietą
Świat mężczyzny w pół się zgina
Warto gesty te potwierdzić
Wznosząc toast kroplą wina

Wznosząc toast za kobiety
Warto do kielicha trunku
Dodać to co im należne
- Łyk miłości i szacunku

Bowiem miłość i szacunek
- Siła uczuć razem wzięta
Być powinna przy kobiecie
I na co dzień i od święta

Kto powierzy jej te dobra
Całe życie jest bogaty
To jedyne powiernictwo
Które nie przynosi straty

Zatem kiedy Święto Kobiet
Pod właściwy adres wraca
Warto wypić za ich zdrowie
Byle nie rozpieszczać kaca

Dla kobiety warto z raju
Wyjść jak Adam bez gadania
Lepiej kochać poza rajem
Niż żyć w raju bez kochania

Z kobietami

Kiedy człowiek chce myśli ułożyć
Bo ma w myślach bałagan niestety
Trudno idzie mu taka robota
Gdy te myśli zawładną kobiety

Próżno brodę podpierać rękami
Nic grzebanie w pamięci nie dało
Oprócz tego stwierdzenia że jednak
Z kobietami to różnie bywało

Z kobietami to różnie bywało
Różnie bywa i dzisiaj jak wiemy
Raz się człowiek zupełnie zagubi
Innym razem znów zbiera tantiemy

Lecz pomimo tych za i przeciw
Z przyjemnością ogromną jak wiecie
My mężczyźni myślący jak trzeba
Zawsze służyć będziemy kobiecie

Taniec kobiety

Według wyznawców piękna
Nie ma niczego na świecie
Co by tym pięknem mogło
Dorównać tańczącej kobiecie

Są jeszcze konie w galopie
- Są jachty pod żaglami
Lecz to namiastki piękna
W zbliżeniu z kobietami

Kobieta właśnie w tańcu
Prawdę o sobie odsłania
Mimo że wiotka jak trzcina
To przecież nie do złamania

Ona też jedna jedyna
W tańcu tym łączyć potrafi
Wszystkie wymyślne figury
Życiowej choreografii

I to patrzących na taniec
Chyba najbardziej porusza
Kiedy do piękna jej ciała
Dołącza również i dusza

W sentencji wyznawcy piękna
Mysłą się dzielą głęboką
- Kobieta ozdobą świata
A przy tym jego opoką

Piękna Helena

Mężczyzna już od Adama
Bez względu na wiek i cenę
Pragnie przykładem Parysa
Mieć swoją piękna Helenę

Tę której byłby potrzebny
Której się ufać nie boi
Dla której stałby bez końca
Na murach swojej Troi

Czas miesza nowe z Legendą
Bez końca z tym nowym goni
Dziś żeby zdobyć Helenę
Nie trzeba trojańskich koni

Wystarczy w niej widzieć partnera
- Darzyć należnym szacunkiem
By była w zamian oparciem
Pięknem rozkoszą i trunkiem

Kobieta ma w sobie coś czego
Skąpi natura dla męża
Miłość zamienia to w życie
Wdeptuje w proch głowę węża

Bóg kiedy tworzył kobietę
Tworzył ją z takim zamiarem
By była ozdobą świata
I jego mocnym filarem

Kobiecie

Zaprosiłem słowa do pisania wiersza
O kimś najważniejszym na świecie
Wiersza pełnego najlepszych uczuć
Wiersza o bliskiej kobiecie

Słowa się cieszą że to właśnie one
Będą mówiły o tym co cenimy
Podjęły temat wdzięczny i na czasie
Teraz się same układają w rymy

Ślad atramentu podąża za piórem
Bardzo się stara tylko że niestety
Brak mu określeń żeby naszkicować
Prawdziwy obraz dzisiejszej kobiety

Bo cóż napisać że piękna że dobra
Że pełna miłości troski i oddania
Kiedy to ledwie mała cząstka tego
Co nam kobieta ma do przekazania

Życie powierza jej ciągłość istnienia
Mężczyzna serce domu oraz swoje
Przez co kobieta do lepszego jutra
Otwiera dla nas życiowe podwoje

Dziękujemy za to kłaniamy się nisko
Życzymy szczęścia i długiego życia
Oby to życie było Wam radością
A nigdy nigdzie czekiem bez pokrycia

Będę matką

Myślę że każdy mężczyzna
Zazdrości kobietom skrycie
Że tylko one potrafią
Zamieniać miłość w życie

Że tylko one potrafią
Wygody słać na banicję
Kiedy symptomy poczęcia
Rodzą w nich intuicję

Podobno „człowiek brzmi dumnie”
Przysłowiom więc zagadką
Dlaczego jeszcze dumniej
Brzmi zdanie – „Będę matką”

Odpowiedź jest bardzo prosta
Nie ma w niej nic do ukrycia
Bo każda przyszła matka
Jest piękną świątynią życia

Dzieci od chwili poczęcia
Znają już swoją mamę
I wiedzą że w tej świątyni
Nie będą nigdy same

Nawet sam akt narodzin
Niewiele tutaj zmienia
Bo matka jest początkiem
Przyszłego pokolenia

Bądźcie dobre

Dziewczyny kobiety panie
Dobre kwitnące radosne
U schyłku zimy spragnionym
Czar swój rozdają jak wiosnę

Czar ten działanie ma wina
Rozgrzewa krew na godziny
I prosi by dla nas dobre
Były wiosenne dziewczyny

Prośba ta dość nietypowa
Uśmiech na usta ich niesie
Bo one potrafią być dobre
Dla mężczyzn w każdym okresie

Za zdrowie pań więc wypijmy
Czy będą nam dobre czy nie
Bo bez nich jak mówi piosenka
To nie ma życia – o nie

Poetyckie przemyślenia

Antidotum na smutki

Jesień strąca liście
Wszystkie pola puste
- Kamienie do beczek
Wciskają kapustę

Dziewczyny płaszczykiem
okrywają ciało
- By się nie dać smutkom
Jedno nam zostało

Gdy już więcej słońca
Skrzesać nie da rady
- Nie dajmy się nudzie
Siądźmy do biesiady

Przy szklanicy piwa
- Przy czerwonym winie
Wesoła piosenka
Nad stołem niech płynie

Śpiewne antidotum
Na jesienne słoty
- Zmienia rzeczywistość
Nakręca tęsknoty

Wszystkich zawiedzionych
Piosenka ożywi
- Gdzie słyhać śpiewanie
Tam ludzie życzliwi

Eliksir młodości

Tysiące różnych odkrywców
Idzie ze sobą w zawody
Szukając różnych sposobów
By człowiek zawsze był młody

Jeden wśród tych sposobów
Dietę i seks wymienia
Drugi znów radzi spalić
Metryki urodzenia

Trzeci nie chcąc przechodzić
Przez dietetyczne męki
Dla osiągnięcia celu
Używa dobrej piosenki

Wykorzystując karnawał
Z powagi geriatрії się śmieje
- Kto lubi tańczyć i słuchać
Wolniej się przecież starzeje

Melodia naszej młodości
Potrafi roztoczyć czary
Po których co do sposobów
Umilkły wszelkie swary

Płynąca z tego nauka
Nie pójdzie pewnie do lasu
- Potwierdzi nam że piosenka
To dobry wehikuł czasu

Majowa wena

Majowa wena w króciutkiej sukience
Eksponuje wdzięki sieje feromony
Poeta łasy na takie widoki
Pisze co czuje weną urzeczony

Powstają strofy pełne erotyki
A ta wiadomo jest siostrą miłości
Gdy dwoje ludzi poczuje to samo
Pozbawieni uczuć pękają z zazdrości

Na dole ludzie na gałęziach ptaki
Wysoko chmura widzi coś w obłoku
Ciągnie do siebie kto gdzie tylko może
Trudno się dziwić taka pora roku

Wena z poetą choć na kocia łapę
Tworzą ze sobą związek doskonały
Z majowych zbliżeń rodziły się wiersze
Które się wiosnie bardzo podobały

Butelka cydru

Butelka cydru czeka cierpliwie
Że w końcu kogoś takiego spotka
Kto chcąc korzystać z dobroci płynu
Wyciągnie korek zajrzy do środka

Jabłoń oddała jej swoje soki
Soki najlepsze – co ma znaczenie
Po to by mogły w swej zawartości
Do ludzkiej duszy nieść ocieplenie

Na fali trunku zapachu sadów
Pogodne myśli płyną do głowy
- Przy cydrze nawet o polityce
Rozmowy mają smak owocowy

Owoce rodzi potrzeba życia
Co samo w sobie budzi szacunek
Życie też mówi „nie samym chlebem”
Czyli że warto sięgnąć po trunek

Winnice wrosły w zbocza południa
Wiatr zapach wina po stokach goni
Pod naszym niebem kiście winogron
Godnie zastąpił owoc jabłoni

W butelce cydru można odnaleźć
Rodzimy smaków całe pokłady
Nie trzeba sięgać gdzieś do Italii
Wystarczą dla nas Grójeckie Sady

Chłodna pokusa

Złotego płynu chłodną pokusę
W pojemnym kuflu piana okrywa
Po pierwszym łyku spełnione zmysły
Będą sławiły walory piwa

Wonna goryczka gasi pragnienie
I swoją mocą umysł przenika
Dopóki zasób kłosów jęczmienia
Prosi do siebie pnącze z chmielnika

A jak się jedno spotyka z drugim
To może powstać ciekawa para
No i tak będzie tylko swatanie
Trzeba zostawić dla piwowara

On wie najlepiej czego i ile
Dodać do brzeczki by dobre było
Żeby w efekcie kiwało głową
I się pieniało i się złościło

Chmiel uspokaja a piwo zbliża
Taką to prawdę głoszą browary
Przy piwie życie zdaje się proste
Rodzą się pieśni a cichną swary

Czyli że piwo dobre na dzisiaj
I kiedy „wczoraj” wnętrzości suszy
Można powiedzieć że dobre piwo
Zawsze i wszędzie nektarem duszy

Nasz Partenon

Wyskoczyłem z głowy Zeusa
Atena mi przykład dała
Jak zostać symbolem mądrości
Powiedzieć już nie chciała

Kiedy prosiłem o radę
Sprytnie zaczęła kluczyć
Że mądrość jest darem bogów
A człowiek powinien się uczyć

Ot sprawiedliwość dziejowa
Myślę że taka nie zginie
Nie dość że wszystko ma darmo
Jeszcze jej wznoszą świątynie

Każdy chce mieć swój Partenon
Lecz nie jesteśmy jednacy
Jeden go musi zbudować
Drugi dostaje na tacy

Pierwszy by się rozwijać
Dołoży wszelkiego starania
Drugi co łatwo mu przyszło
Będzie nasilał żądania

I tutaj Atena ma rację
Że dane tak nie smakuje
Jak to na co człowiek
Sam sobie zapracuje

Optymizm

Optymizm rzecz święta
Zwłaszcza w trosk nawale
Masz wyjść z domu smutny
To nie wychodź wcale

Bądźmy sympatyczni
A nie nabzdyczeni
Świat obok to dojrzy
I szybko doceni

Siewcom czarnowidztwa
Sługosom mamony
Wstęp do optymistów
Surowo wzbroniony

Zatem niech nikomu
Nie przyjdzie do głowy
Że ma w garści szklankę
Pustą do połowy

Ona jest półpełna
Bez oznak kryzysu
A miejsce gdzie pusto
Polem do popisu

Ty więc zdecydujesz
I twój pomysłupek
Czy tam będzie cienkusz
Czy szlachetny trunek

Czarne widoki

Rozżalony na świat i ludzi
Szedł smutek siejąc beznadzieję
Naprzeciw stanął optymizm
I w nos się smutkowi śmieje

Smutek się na to obruszył
- Ty głupcze do niego woła
Rżysz jak ten głupi do sera
Gdy czarne widoki dokoła

Nikommu nic nie wychodzi
Nikt nie jest zadowolony
Nie ma widoków na przyszłość
A ty się śmiejesz szalony

Skąd takie czarnowidztwo
Wstałeś dziś lewą nogą
Te narzekania kwękania
W niczym ci nie pomogą

Defetyzm kiepskim doradcą
- Nabierz do życia ochoty
A wtedy świat co dokoła
Z czarnego zamieni się w złoty

Tam dobrze gdzie nas nie ma
Tam pewnie nie narzekają
Tam ludzie z życia się cieszą
Choć wcale lepiej nie mają

Wieża Babel bis

W wiadomych czasach u ludzi
Zrodziła się dziwna potrzeba
- Pragnęli zbudować wieżę
Co będzie sięgała do nieba

Pycha i chęć dorównania Bogu
Rodziły instynkty niezdrowe
Przez co jak „Pismo” powiada
Pan Bóg pomieszał im mowę

Nauczka dla tysięcy pokoleń
Z tego zdarzenia wypływa
- Pewność że znamy ją dzisiaj
Nie jest niestety prawdziwa

Dziś wraca znów między ludzi
Co było tamtego przyczyną
Nadzieja że mimo złych trendów
Dobre przykłady nie zginą

Patrząc na ludzi przypuszczam
Że ktoś coś im musiał zadać
I jak kiedyś na wieży Babel
Trudno się z nimi dogadać

Mówimy w tym samym języku
Powinien on być zrozumiały
I zamiast się dogadywać
Rosną wśród ludzi podziały

Czym chata bogata

Polska gościnność szeroko jest znana
Drzwi nie zamyka przed nosem nikomu
Czym chata bogata powiada przysłowie
Kiedy ma gościa to Boga ma w domu

Stoły to nie tylko blat i cztery nogi
Stoły to ołtarze naszej gościnności
Gdzie cało zjadliwe składamy ofiary
Bo przy biesiadzie raczej się nie pości

Już od średniowiecza jak mówią annały
Wstrzemięźliwością Sarmata nie grzeszył
Zatem dobre jadło napitek i śpiewy
Tradycja daje by się człowiek cieszył

W doborowym gronie kiedy dary nieba
Z talerzy i szklanic do nas przenikają
Ludzie się łączą w chwili zapomnienia
I codzienną szarość za nic wtedy mają

Biesiadne pieśni co nad stołem płyną
Uwalniają z piersi ukryte wspomnienia
A potem taniec ośmielony winem
Pozwala cicho na małe zbliżenia

Jest czas na pracę jest i na zabawę
Ludzka natura tych rzeczy nie kryje
Kto umie łączyć w sobie te potrzeby
Temu zapewne dużo lżej się żyje

Z wysokości chóru

Kościelną ciszę przerwały organy
Spokojne tony wędrują po nawie
Jakby pragnęły stanąć przy ołtarzu
Świadome tego jakiej służą sprawie

Pan kompozytor pozamieniał w nuty
Słowa modlitwy i swoje myślenie
Dzisiaj słyszane w wykonaniu chóru
Stanowią zawsze duże wydarzenie

Płynące lata nie kryją przed nikim
Tego z czym autor wychodzi do ludzi
Piękna muzyka jak piękna kobieta
Oddanym fanom nigdy się nie nudzi

Kościelne wnętrze swoją atmosferą
Potrafi łączyć dwa różne wymiary
A ta muzyka jak zapach kadzidła
Płynie obłokiem szczególnej ofiary

Czasami dusza popada w zadumę
- Cisza zamyka wieko klawiatury
Jednak to miejsce zawsze pozostanie
Dla owych pieśni świątynią kultury

Różna muzyka różne ma oblicza
Upodobania prostują jej drogi
Szczepujemy twórców oraz wykonawców
Bo bez muzyki świat byłby ubogi

Naturalnie

Bogactwo maja

Maj wykupił wszystkie kwiaty
- Kwiaciarnie zioną pustkami
Barwne naręcza rozdaje światu
Kontent że może być z nami

To że ma ciągle coś do roboty
Wcale mu nie przeszkadza
Ważne że przez te zabiegi maja
Wszystko się z nim odradza

Kwitnące sady kuszą nektarem
Wonią i pięknym widokiem
Śmigle jaskółki budują gniazda
Tak samo jak przed rokiem

Zieleń ze sobą niesie nadzieję
- Kielkuje zasiane zboże
W wilgotnej ziemi ukryte życie
Wysiedzieć już nie może

Bogactwo maja kipi jak mleko
- Wychodzi spod pokrywki
Z rozmowy oczu śpiewu słowika
Tworzy majowe używki

Wiosna podobno flirtuje z majem
- I raczej to nie plotka
Korzysta z chwili bo po raz drugi
Już tego maja nie spotka

Majowe gadgety

Zapach jaśminu wchodzi do pokoju
Za oknem słycać kłaskanie słowika
Majowy wieczór bogaty w doznania
Do czułych zmysłów poety przenika

Urzeczony wonią zasłuchany w trele
Stałem się biorcą pięknego wieczoru
Gdyby poprosił byłbym jego częścią
Spełniłbym taką prośbę bez oporu

Mógłbym być kiścią kwitnącej akacji
Nocnym motylem który szuka świecy
Łowić feromony co by pozwalały
Czynić bliskimi wszystkich co dalecy

Ptasie tirlu tirlu mówi nie przeszkadzaj
Tyko się wsłuchaj w odgłosy natury
Takie wieczory łączą ziemię z niebem
Dzieląc się srebrem spływającym z góry

Takie wieczory nigdzie się nie śpieszą
Wiosna im mówi śpieszcie się pomalu
Pozwólcie ludziom słycać tego grania
- Gdzie Vivaldiemu dziś do oryginału

Zapach jaśminu wchodzi do pokoju
Kłaskanie słowika wypłoszyło ciszę
Wiosna rozdaje majowe gadgety
Ja posłuszny wenię wiersze o nich piszę

Deszcz

Deszcz pozamykał oczy tulipanów
Straszy motyle z wielobarwnych frezji
Może się wydawać że przynosi smutek
Nie mając w sobie ani krzty poezji

No a tu proszę wróble przyleciały
I w środku kałuży myją swoje pióra
Czyli jest poezja w tej ptasiej radości
Którą rozdaje nawet ciemna chmura

Małe krople wody spływają po liściach
Niezliczonym rojem spadają na pola
Ziemia się cieszy majowym opadem
Nie chce otwierać przed nim parasola

A jak ktoś otworzy to posłucha rytmu
Jaki wystukują nad głową kropelki
Deszczowe nutki wilgotną melodią
Napełniają wnętrze duszy marzycielki

Moja dobra wena otworzyła okno
Łapie krople wody i mokre zapachy
Układa je w rymy na białym papierze
Gotowa dla nich pootwierać dachy

Majowego deszczu ludzie się nie boją
- Kogo on pokropi ten urosnie duży
Życiu nie przeszkodzi odrobina wody
Bo temu życiu dobrze ona służy

Białe bzy

Wiosna – jak to czuć dokoła
Chcąc potwierdzić że jest z nami
Obok wielu innych kwiatów
Świat ozdabia właśnie bzami

A maj znów jak konferansjer
Prosząc białe bzy na scenę
Zapowiada barwny spektakl
Dając piórom twórczą wenę

Między kwiaty woń kolory
Wplata słowa jak bukiety
Tak rozdaje ludziom piękno
Nic nie biorąc za bilety

Taki dobry stary zwyczaj
Jakich dzisiaj już niewiele
Że miejscami w tym teatrze
Dzieli wiosna nie portfele

Zapach bzu pobudza radość
Która z tym zapachem rośnie
Które każe – słusznie zresztą
Za te bzy dziękować wiosnie

Niezapominajka

Skromna drobniutka i piękna
Niewiele do życia jej trzeba
Wystarczy woda w potoku
Odbity w niej skrawek nieba

Błękitny mały kwiatek
W pamięci go łatwo zachować
Bo pełen jest jakiejś magii
Którą potrafi czarować

Zawartym w sobie pięknem
Tak dobrze światu służy
Że w zwykłej konfrontacji
Nie musi bać się róży

Zresztą gdyby ją spytać
Odpowie nie bez racji
Że każdy kwiat coś wnosi
Bez zbędnych konfrontacji

Dlatego jej „Dzień” co roku
Wartości te powieli
Bo to co skromne i piękne
Ma z życia przyjaciela

Gdy wsłuchać się w to życie
Wniosek wyciąga się krótki
Smutne by ono było
Bez polskiej niezabudki

Dzika róża

Dzika róża wyrosła na miedzy
Różany zapach dookoła toczy
Czeka na ludzi ubrana w kolory
Żeby ucieszyć ich ciekawe oczy

Błękitne niebo słońca nie żałuje
Kiedy na dole samotna zakwita
I nie rozważa czy rośnie dla ludzi
Czy ją oglądać będą kłosa żyta

Skoro na miedzy wyrosła daleko
Wiatrom oddaje kolory i wonie
Róża za piękna żeby ją omijać
Ale za dzika by stanąć w wazonie

Maki i powoje co wyrosły obok
Nie narzekają że to środek pola
Polne i dzikie śmiało wyrastają
Poza ogrodami bo taka ich rola

W ogrodzie róża czuje się nijako
Dzikiej natury rosarium nie zmieni
A tam na miedzy opowiada światu
Że od zarania jest córką przestrzeni

Czyli że nigdy nie opuści miedzy
Tutaj chce rosnąć i tu owocować
A od nas czeka i prosi cichutko
Byśmy jej wolę chcieli uszanować

Dojrzewa zboże

Szeleszczą kłosa dojrzałego zboża
Pod ciężarem ziarna pochylają głowy
Rolnik rozciera jeden z nich na dłoni
Kolejne zbiory rozpocząć gotowy

Żniwa dla niego ciągle są świętością
W nich czuje dobroć łaskawego nieba
Ziemia przypomina że to co wydała
Do jednego kłosa teraz zebrać trzeba

Kosa pod oselką jak dawniej nie zagra
- Ona dziś nie ścina co pole urodzi
Starsi pamiętają tę swojską muzykę
Co grała na polu kiedy byli młodzi

Teraz jeden kosi młóci oraz zbiera
Nie wychodzą w pole już całe rodziny
To co robiły kiedyś ludzkie ręce
Dzisiaj zastępują wymyślne maszyny

Ale mimo tego cel jest wciąż jednaki
I od początku nigdy się nie zmienia
Ziarno co trafia z młyna do piekarni
Będzie gwarancją dalszego istnienia

Z zapachem chleba przychodzi dostatek
Kto raz był głodny ten wie co to znaczy
Przypomni również się stare przysłowie
O tym że bez pracy nie będzie kołaczy

Kalina

Czerwone korale kaliny
W blasku słonecznych promieni
Żegnają minione lato
W pas się kłaniając jesieni

Obok jarzębin i głógów
Co jesień przynosi ze sobą
Jest jej nie tylko symbolem
Jest też jej wielką ozdobą

Aż wiatr jesienny dozorca
Co liście spod niej wymiata
Nanizal jej piękne grona
Na nitkę z babiego lata

Nanizal nie czyniąc krzywdy
Owocom ani kalinie
Z nadzieją że je podaruje
Jakiejś jesiennej dziewczynie

Kalina się o to nie gniewa
I póki koralu jej staje
Sama łaknącym piękna
Jesienne fanty rozdaje

Bo srebro babiego lata
I złoto w co zieleń się zmieni
Wplecione w czerwień kaliny
Są klejnotami jesieni

Grzybiarka

Szukałem dzisiaj jesieni
- Sprawę załatwić chciałem
Ale pomimo starań
Nigdzie jej nie spotkałem

Szukałem na wsi i w mieście
Straciłem sporo czasu
W końcu znalazłem wiadomość
„Poszłam na grzyby do lasu”

Że też mi namysł nie przyszło
By zajrzeć między drzewa
Las nawet zmienia tapetę
Gdy się jesieni spodziewa

Potem jak dobry gospodarz
Ceniąc odwieczne zwyczaje
Gościom a zwłaszcza jesieni
W prezencie grzyby rozdaje

Teraz wiem gdzie jest jesień
Kiedy jej obok nie widzę
Ta z wiklinowym koszykiem
Poszła do lasu na rydze

Potem te grzybki ususzy
- Zna kulinarne wymogi
Zakisi beczkę kapusty
I będzie robić pierogi

Jesienna dziewczyna

Jesienna dziewczyna rozpuściła włosy
Wiatr z babiego lata treski jej podpina
Z roześmianej twarzy rozdaje pogodę
Jaką dysponuje jesienna dziewczyna

Słońce liście brzozy trzyma za ogonki
By mogło łatwiej zanurzać je w złocie
Te co na drzewie zazdroszą opadłym
Więc na dziewczynę opada ich krocie

Czerwone dywany są ścieżkami królów
Taka jest tradycja zatem nie nowina
A dzięki jesieni po kobiercu złotym
Stąpa jak królowa jesienna dziewczyna

Purpura klonów piękne tło stanowi
- Nasiona ich wirują jak helikoptery
Dziewczyna tańczy podobnie na wietrze
Czerpiąc garściami z takiej atmosfery

Jesień się kojarzy zwykle z dojrzałością
Z koszem pachnących jabłek i orzechów
A tu dziewczyna tańcząca na wietrze
Śle październikowi tysiące uśmiechów

Dziewczyna piękna jak barwy jesieni
Późniejszej szarości tańcem figle płata
Udowadnia że radość młodość i pogoda
Nawet w listopadzie jest ozdobą świata

Kwiaty jesieni

W ogrodach zakwitły astry
- Wierne poddane jesieni
Służą jej swoją barwą
W świetle wrześnieowych promieni

Dla podkreślenia momentu
Pająk w bukiety je splata
Srebrzystą lekką nicią
Wyjętą z babiego lata

Jesień co kocha kolory
W miejsce bezbarwnych wakatów
Obsadza swoje pejzaże
Z wiązką tamtych kwiatów

To babie lato i kwiaty
Liście i dym z kartofliska
Sprawiają że mimo wszystko
Jesień potrafi być bliska

Zwłaszcza gdy krzyk żurawi
Wiedziony kroplami rosy
Donosi że na polach
Rozkwitły właśnie wrzosi

Wszystko to czyni że jesień
Gdy nadejdzie ją taka ochota
Estetom da piękne obrazy
A chciwcom garście złota

Leśna dysputa

Czubajka kania spotkała sromotnika
I ośmielona odpowiednią chwilą
Krzyknęła zmien się grzybie trucicielu
Bo teraz ludzie zbyt często nas myślą

Ja niosę ludziom rozkosz podniebienia
Obce mi toksyny a z nimi choroba
Ty spustoszenie czynisz w organizmie
Co się moim fanom wcale nie podoba

Czerwonym iksem zaznacz kapelusik
Żeby było widać co ukrywasz w sobie
Wtedy ja śmiało wskoczę na patelnię
A ty zostaniesz w lesie ku ozdobie

Na to muchomor – droga kuzyneczko
Nie będzie iksa ani trupiej czaszki
Ten kto do lasu wychodzi z koszykiem
Powinien wiedzieć że to nie igraszki

W każdym atlasie widać moją fotkę
Jak w liście gończym en face i profile
Nie będzie musiał przeszczepiać wątroby
Kto się zatrzyma przy atlasie chwilę

Ja się czubajko czuję rozgrzeszony
Sam się kochana nie pcham do koszyka
A jak ktoś w lesie bywa zagubiony
Niech mnie po prostu unika

Kwiat tarniny

Wiosna obudziła kolczaste zarośla
Do ich rozkwitu odlicza godziny
Bo jeśli pragnie otaczać się bielą
Godne polecenia są kwiaty tarniny

Nie konkurują z bzami jaśminami
O ich istnieniu tarnina nic nie wie
Pragnie rozdawać małe białe płatki
Usiane gęsto na klującym krzewie

A że przynoszą czasami przymrozki
I niejedna księga o tym wspominała
To nie przeszkadza by pani natura
Właściwe miejsce dla tarniny miała

Bo w niej i ptaki czują się bezpieczne
Bojowe kolce małe gniazda chronią
W gąszczu zabłądzą napastnika oczy
A węch zadziwi oryginalną wonią

Z czasem na krzewach dojrzeją owoce
Ciarki bo cierpkie i nie do zjedzenia
Lecz kiedy musną je jesienne mrozy
Wtedy uraczą sobą podniebienia

Kolczasta róża szlachetną rośliną
Ciernie pospolite a wiosnę kochają
Obie jak dziewczyny swoje feromony
Ludziom i naturze z radością rozdają

Bliżkie sercu

Będę obok

Pytasz co trzymam w ręku
Po co to próchno komu
Dla mnie to synu relikwia
Próg rodzinnego domu

Gdy czas tak pędzi do przodu
I wszystko po drodze zmienia
To próchno – jak powiadasz
Daje zachować wspomnienia

A pamięć o tamtym domu
Zachować w sercu muszę
Choć wiatr przez wybite okna
Dawno mu wywiał duszę

Choć dach co chronił głowę
Wali się dziś przecieka
- Za otwartymi drzwiami
Nikt na mnie już nie czeka

Bo widzisz – nigdy i nigdzie
Chyba ze teraz z wami
Nie czułem się bezpieczniej
Jak między tymi ścianami

Więc kiedy się synu zamyszę
Jakbym się odciął od świata
To będę w tamtym domu
Wspominał młode lata

Dom pełen śpiewu

Kiedy widzę swój dom rodzinny
We wspomnień cichym powiewie
To znów słyszę piękną muzykę
Zawartą w matczynym śpiewie

I choć zniknął dom z krajobrazu
Ze wspomnień jednak nie znika
Przed zapomnieniem go bronią
Tamte pieśni i tamta muzyka

Na mojej wsi gdzie mieszkałem
Nikt nie grywał na fortepianie
Za to wszędzie dało się słyszeć
Owo proste ludowe śpiewanie

Turkot wozu płynący od drogi
Rytm podawał tym co śpiewali
Głos pomykał po rosie do lasu
Potem echem powracał z oddali

On zawierał codzienną modlitwę
Hen do nieba płynącą z pokorą
Dni przeżyte chwalił wieczorem
I z nadzieją brzmiał ranną porą

Mój rodzinny dom pełen śpiewu
Płynącego z ust nie z głośnika
Ciągle żyje w pamięci i duszy
A w nim życia mojego muzyka

Za tamtym progiem

Znalazłem sposób na smutki
- Gdy ciężko gdy bolą kości
Sprowadzam wehikuł czasu
Uciekam do młodości

Wtedy dla innych mnie nie ma
Niczego nie widzę nie słyszę
Przykryty szklanym naczyniem
Uciekam po prostu w ciszę

Siedzę wygodnie w fotelu
Zadumie oddaję się cały
Zapala się ekran wspomnień
Pamięć przełącza kanały

Za starym progiem pokój
Ściany z tapetą w kwiatki
Wpatrzone we mnie oczy
To patrzą oczy matki

Dziś kiedy czas nas dzieli
Kolejnym każdym rokiem
Tak bardzo matko tęsknię
Za twoim ciepłym wzrokiem

Tak bardzo matko czekam
Na twoje czułe słowa
- Ucieczka ta pozwoli
Usłyszeć je od nowa

I póki trwa zaduma
Wyciągnij do mnie ręce
Podaruj jeden uśmiech
Jak Kocoń chce w piosence

Telefon przerwał ciszę
Nie ma pokoju w kwiatki
Zostało ze mną tylko
Wspomnienie mojej matki

Dom dobrego życia

Dach i cztery ściany to tylko budynek
- Piękne pałace często chłodem wieją
Gdy nikt na nikogo w nich nie oczekuje
One bez ludzi w posadach się chwieją

Bo dom to rodzina co mu daje życie
Gdzie ojciec dachem a matka ostoją
Gdzie już do końca tę cząsteczkę świata
Będą wszyscy razem uznawać za swoją

Gdzie będą wracać jak wracają ptaki
Wiedzione instynktem wiarą i miłością
Wiedząc że te progi nasłuchują kroków
By się otworzyć przed nimi z radością

Nasz dom zapewne będzie właśnie taki
Gdzie każdy znajdzie miłość i szacunek
Gdzie ścieżki z niego wiodące do świata
Będą zawsze miały właściwy kierunek

Złoty kaloryfer przy nas się zawstydzi
Nie dając tyle ciepła co nasze ognisko
Przy którym warzy się duchową strawę
Przy którym życiu do miłości blisko

Mężczyzna mówią musi spłodzić syna
I gdy dom zbuduje będzie znakomicie
Ale najważniejsze żeby w cztery ściany
Umiał wprowadzić oddane mu życie

Gniazdo z patyków

Moja młodość jak gniazdo gołębia
Była prosta bez wielkiej wygody
Tak się wyklułem i tak dorastałem
Uczyłem życia kiedy byłem młody

Suche patyki bez miękkiego puchu
Nie rozpieszczając dawały oparcie
To wystarczyło by obrosnąć w pióra
I poszybować po udanym starcie

Wznosić się wysoko i lecieć daleko
Młoda fantazja skrzydła rozpościera
Gniazdo z patyków przygotowywało
Jak sprostać roli bez debli kaskadera

Powiewy wiatru pachniały wolnością
- Był on obecny w ażurowym domu
Przynosił ze świata nieznane zapachy
I obrazy widziane z innego poziomu

Prostota nie rodzi trudności do lotu
Prawo do wznoszenia mają i te ptaki
Wznoszenie poszerza kręgi horyzontu
I zapas doświadczeń jest nie byle jaki

Gniazdo z patyków ma wiele miłości
- Od wiatru i deszczu miłość tę osłania
Kto się wychował za jego ścianami
Temu nie obce trudności przetrwania

Jestem u siebie

Pytasz gdzie moje miejsce
Gdzie wrosły moje korzenie
Zostanę tutaj gdzie jestem
I miejsca tego nie zmienię

Tu ziemia pachnie chlebem
Tutaj dojrzewa zboże
Tutaj życzliwy sąsiad
Pozdrawia mnie „Szczęść Boże”

Zostanę tu gdzie kobiety
Wychodzą po pracy w opłotki
By wspólnie z sąsiadkami
Stanąć na chwilę „na plotki”

Zostanę by chronić wartości
Których gdzie indziej brak
By białe znaczyło białe
A tak – oznaczało tak

Zostanę by mówić dzieciom
O ziemi rodzinie i chlebie
Że wszędzie jesteśmy gośćmi
Jedynie tutaj u siebie

Tak chciałbym jeszcze

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Wyjść na złote pszeniczne pole
Brać w dłonie dojrzałe kłosy
Zobaczyć z nich chleb na stole

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Choć trudne to będzie niestety
Z Konkolów powojów i chabrów
Układać dla żony bukiety

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Zbierać skowronki znad głowy
- Przez słomkę z młodego żyta
Pić mleko prosto od krowy

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Poczuć się częścią natury
I leżąc wśród traw wysokich
Oglądać płynące gdzieś chmury

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Zobaczyć za pługiem ptaki
Które ze skib odwracanych
Wybierały zdziwione pędraki

Tak bardzo chciałbym jeszcze
Lecz to co było sensem istnienia
Co było mi bardzo bliskie
Dziś się zmieniło w marzenia

Tamte ogrody

Ogrody mojego dzieciństwa
W nich tamte kolory i wonie
W nich pachną białe piwonie
W nich róża czerwienią płonie

Ogrody mojego dzieciństwa
Przed oknami starego domu
Takiego obrazu z przeszłości
Nie sprzedam nigdy nikomu

Nie można zatrzeć widoków
Co w pamięci są zawieszane
Pachnący jaśmin pod oknem
Powój wchodzący na ścianę

Kępami rosły niezapominajki
- Konwalie dzwoniły po cichu
Smolinosy smoliły nam nosy
Tulipan niósł rosę w kielichu

Semiramida urzędowała swoje
- Do dzisiaj świat je wspomina
Babci staruszki ogród wygląda
Jak uśmiechnięta dziewczyna

Takie czy takie magia przytuli
Piękne ogrody to małe nieba
Byle te związki ludzie widzieli
Więcej niczego nie trzeba

Do matki

Świat jak wiadomo ma siedem cudów
- Zdobę się nimi okładki
Lecz każdy błędnie mimo że piękny
Wobec jednego – MATKI

Matka jest źródłem cudownych przeżyć
Które powstają z miłości
Których jej nawet choć same cenne
Tych siedem cudów zazdrości

Bogactwo Twoje kochana matko
Znane jest wszystkim z tego
Że je rozdajesz szerokim gestem
Nie biorąc w zamian niczego

Że od poczęcia w małym świecie
Znaczonym wodą życia
Czuliśmy serca Twego oddanie
W odgłosach jego bicia

Potem te oczy dokoła głowy
- Te noce nieprzespane
Z jedwabnej troski utkany kokon
Co leczy każdą ranę

I za to dobro cudowna matko
Które na co dzień czuję
Kocham Cię kocham kocham powtarzam
I bardzo Ci dziękuję

Jesteś

To nic kochana że lata nas gonią
I się doczepiają jak zbędne wagony
Ty jesteś ciągle życiową podróżą
Którą oglądać pragnę z każdej strony

To nic że jesteś często tajemnicą
Ona na znudzenie sobą nie pozwala
Będąc odkrywczą znajduję zbliżenia
I nie wiem przez to co męki Tantala

Jadąc przed siebie mijamy obiekty
Które choć piękne pozostają w tyle
Z zazdrością patrzą na nasze uczucie
Chcąc go u siebie zatrzymać na chwilę

Ale my mamy tyle do zrobienia
Że na przystanki nie starcza ochoty
Uciec przemijaniu do dalszego życia
Mają za zadanie nasze dwie istoty

Wspomniana podróż nie była nijaka
Mamy co wspominać i mamy marzenia
Podobno miłość stara nie rdzewieje
Naszej jak widać metryka nie zmienia

Starczy jej dla nas i dla naszych dzieci
Korzystać z uczuć mogą też wnuczęta
Ty jesteś źródłem rodzinnego ciepła
I o tym żono każde z nas pamięta

Moja miłość

Prawdziwa miłość moja droga żono
Która nas dwoje od lat wielu łączy
Jest jak splecione pędy winorośli
Jak słodki owoc winodajnych pnączy

Bywały czasem między nami chwile
Które tę miłość poddawały próbie
Ale zwyciężyła umiejac wybaczać
Za to ja kocham pieścić i hołubię

Oddane ciała znane w każdym calu
Z których i choroba uroku nie płoszy
Były nam zawsze naszą fascynacją
Źródłem zauroczeń odkryć i rozkoszy

Piękno kobiety jest czymś osobistym
Jednak Twojego żadna nie przebije
Dla mnie zostajesz ciągle najpiękniejsza
Jestem szczęśliwy że przy Tobie żyję

Życie nie zbierało przed nami kamieni
Zatem i potknięcia czasem się zdarzały
Ale że zawsze szliśmy obok siebie
To żadne problemy rady nam nie dały

Jesteś adresatką ciągłego wyznania
Które moje kocham do Ciebie wysyła
Czuję się człowiekiem pomimo choroby
Bowiem moją siłą dzisiaj Twoja siła

Historia naszej miłości

Pierwsze spojrzenie rzucone przez ulicę
Pierwsze ciepłe myśli mówiące to ona
Wtedy nieznajomi chłopak i dziewczyna
Teraz nierozłączni od lat mąż i żona

Najpierw nić sympatii i zauroczenie
Potem fascynacja potrzeba bliskości
Rosnące uczucie tęsknota gdy nie ma
Otulone w szeptach słowa o miłości

Piękna biała suknia niebieski garnitur
- Ołtarz słuchał tego co mówiły usta
Dziś oboje wiemy że tamta przysięga
Sprawdzona przez lata nie zostaje pusta

Z kropeł naszych uczuć rodziły się dzieci
Najcenniejsze dary wnoszone dla świata
Wątek i osnowę na życiowym krośnię
W rodzinną tkaninę nasza miłość splota

Czas biegnący obok ciągle daty zmienia
Ale jego upływ nam dwojgu nie szkodzi
Wiemy co oznacza dla nas „Jedno ciało”
I choć w życiu jesień czujemy się młodzi

Dziękujemy życiu za tę naszą miłość
Kiedy ona z nami niczym trudne zmiany
Człowiek szczęśliwy kiedy może kochać
Jeszcze szczęśliwszy kiedy jest kochany

Do syna

Chciałem cię synu nauczyć
Najlepiej jak tylko potrafię
Zostawiać po sobie coś więcej
Niż ślady i fotografie

Więc proszę daj mi rękę
- Pójdziemy czerpać z życia
To co dla obu nas dobre
Co warte jest zdobycia

A ziemia pachnąca chlebem
- Słońcem i deszczem skąpana
Doceni Twoją mądrość
I będzie Ci synu poddana

Do wnuka

Wnuk pyta dziadku opowiedz dlaczego
Tak często siedzisz dziwnie zamyślony
Jakbyś dołączał do wędrownych ptaków
I odlatywał gdzieś w dalekie strony

Odlatuję wnuku do miejsc oraz zdarzeń
Gdzie w twoim wieku żyć mi było dane
Skrzydła pamięci chętnie rozpościeram
Żeby odwiedzać co w niej zapisane

Tam drogi wnuku stoi dom rodzinny
Złoty łan pszenicy pastwiska zielone
Wieś osadzona wzdłuż gruntowej drogi
Wydeptane ścieżki każda w inną stronę

Tam drogi wnuku ja jak Ty beztroski
Zrywam czereśnie i strzelam pestkami
Ciągnę patykiem po drewnianym płocie
Puszczam latawce razem z kolegami

Tam drogi wnuku matka ojciec bracia
Smak kwaśnego mleka i młode ziemniaki
Tam najlepsze chwile dziecięcego życia
Więc do niego wracam częściej niż te ptaki

Dzisiaj wieś jest inna kiedyś będzie Twoja
Czas swoim biegiem krajobrazy zmienia
Dobrze że siadłeś przy mnie na ławeczce
Poznasz jak ważne są nasze wspomnienia

Jaki tam pan

Jaki tam ze mnie pan mojego życia
Gdy ono ciągle uczy mnie pokory
Jeszcze wczoraj wino miłe towarzystwo
Dziś nad głową pikają jakieś monitory

Wczorajsze myśli były pełne planów
Każda możliwości kolejne odsłania
Dzisiaj bezradność dochodzi do głosu
Bo wszystko zależy od tego pikania

Kilku kardiologów nade mną pracuje
Ksiądz robi swoje by wyleczyć duszę
Zatroskana żona mnie nie odstępuje
A ja to wszystko tylko przeżyć muszę

Łatwo powiedzieć a trudno wykonać
Kiedy od chorego nic tu nie zależy
Każdy chce przeżyć tylko że ci w oczy
Oblicze niemocy swoje zęby szczerzy

Zostaje zaufanie do ludzi co potrafią
W takiej sytuacji pomóc człowiekowi
Trzeba im wierzyć gdy jesteśmy chorzy
Ale też pamiętać gdy jesteśmy zdrowi

Jest jeszcze jedno chyba najważniejsze
Najcięższy zawal z chorym nie zaczyna
Kiedy przy łóżku tak z czystej miłości
Czuwa nad chorym kochana rodzina

Ból

Ból syn choroby daje znać o sobie
Posłuszny matce niesie złe doznania
Choć jest intruzem i nikt go nie lubi
Czasem zamieszka u nas bez pytania

Którędy wchodzi kiedy się rozgości
Nikt o tym nie wie póki go nie czuje
Lecz jak zapuści już swoje korzenie
Eksmisja natręta drogo nas kosztuje

Czy to poetyckie pisać o czymś takim
Wena jak się dowie pióro mi wytrąci
Ale nim to zrobi warto by powiedzieć
Że bólu nie widać ale czuć jak mąci

Nie dasz mu w mordę by się uspokoił
Bo coś takiego nawet mordy nie ma
Można go uśmierzyć ale nie na długo
Czyli wychodzi z tego wielka ściema

Raz łupie w krzyżu drugi raz w kolanie
Dyskomfort dla ciała a źródło niczyje
Jednak jak mówi niemądre przysłowie
Że jak coś boli człowiek wie że żyje

A życie jest piękne nawet gdy dokucza
Sprawdzony środek to nieco przekory
Kiedy potrafisz w nos mu się uśmiechać
Ból ze zdziwienia sam się robi chory

Spowiedź seniora

Senior to może brzmieć dumnie
Nawet kiedy w krzyżu coś strzyka
Najważniejszy stan świadomości
A nie jakaś poźółkła metryka

W reinkarnację niestety nie wierzę
Więc nie będzie życiowej powtórki
Czyli trzeba z życia korzystać
Co łatwiejsze bo teraz mam z górki

Nie narzekam na wiek i świadczenia
- Na pierdoły zdrowia mi szkoda
Humor zmarszczki na duszy gładzi
Jestem młody bo dusza jest młoda

Czas próbuje mnie ciągnąć za sobą
Tego można się po nim spodziewać
Ale widząc środkowy mój palec
Puścił rękę i zaczął się gniewać

Może kiedyś go będę przepraszał
Dziś mnie życie do buntu ośmiela
Nie chcę myśleć o przemijaniu
Skoro w życiu mam przyjaciela

Mimo że wózek został moim tronem
Jestem królem danej mi przestrzeni
I wbrew szarości ubieram w kolory
Pejzaż mojej życiowej jesieni

Pod kasztanami

Pod kasztanami stykają się drogi
Dookoła pola czekają na żniwa
Dwoje ludzi słucha pogwizdywań kosa
Dla ich oczu i uszu ucztą to prawdziwa

Wysoko samolot znaczy białą smugę
Jakby chciał niebo dzielić na połowy
Wielniaste obłoczki żeby to zobaczyć
Posłuszne wiatrom zadzierają głowy

Tych dwoje ludzi sięga po wspomnienia
- Te same kasztany tylko inne lata
Te same drogi co za ich młodości
Tylko prowadzą do innego świata

Tarcza słoneczna dotyka horyzontu
Za krótką chwilę zajdzie za wzniesienie
Po dniu kolejnym jak po ich młodości
Zostanie tylko ciekawe wspomnienie

Drogą prawnuczka wraca znad jeziora
Dziadek na wózku wziął ją na kolana
Babcia pcha wózek ale nie narzeka
Ma w tym swoją rolę rodzinie oddana

Wieczorny spacer rodzina w komplecie
Ciągłość pokoleń od wózka do pieluchy
Czas robi swoje i na nasze prośby
Żeby trochę zwolnił pozostaje głuchy

Mój testament

*To nie kochani że kiedyś odejdę
Że się uniosę wysoko nad chmury
Mała kropla wody wyjęta z jeziora
Na jego tafli nie zostawia dziury*

*To nie kochani że kiedyś odejdę
Jeśli dla świata mojego coś znaczę
To mi wystarczy gdy na pożegnanie
Świat kroplą rosy na trawie zapłaczę*

*Moje odejście podobnie jak innych
Odwiecznego ładu w niczym nie naruszy
Słońce będzie nadal wschodzić i zachodzić
I pierwszym promieniem tamte łzy osuszy*

*Puste miejsce po mnie wypełnią następcy
Pokrywając braki wyrównają lukę
Życie na ziemi sycąc się ciągłością
Zmianę pokoleń uznaje za sztukę*

*Dlatego w życiu które jest mi dane
Nie chcę być tylko błyszczącą ozdobą
Pragnę zostać sługą świata i rodziny
Nawet gdy to życie zostawię za sobą*

*Nie rozsypię przy tym brzęczącej monety
Nie na taki spadek kto mnie poznał czeka
W spadku swoim bliskim i innym co obok
Chcę rozdawać wiarę w innego człowieka*

*Nie chcę też by po mnie noszono żalobę
- Po co żaloba gdy z Bogiem witanie
Jedno czego pragnę gdy Bóg powie - Pora
To w pamięci bliskich mieć małe mieszkanie*

Zygmunt Królak

Urodził się w 1952 roku we wsi Cieszyn (obecnie Witolubie) w gminie Biesiekierz w powiecie koszalińskim. Z zawodu, wykształcenia i zamiłowania był rolnikiem. Przez wiele lat prowadził wraz z żoną rodzinne gospodarstwo rolne. Zmagał się z ciężką chorobą,

która z czasem uniemożliwiła dalszą pracę na roli. Jako osoba niepełnosprawna, skazana na pomoc i opiekę najbliższych, sięgnął po pióro, by znaleźć sobie nowy obszar życiowej aktywności. Talent literacki przejawiał od najmłodszych lat, pisując na zamówienie rodziny i przyjaciół niewielkie, rymowane teksty okolicznościowe.

Debiutował w latach dziewięćdziesiątych minionego wieku na łamach lokalnej prasy. Publikował m.in. na łamach Gońca Pomorskiego, Głosu Koszalińskiego, Gazety Ziemskiej oraz Radia Koszalin.

Jak sam szacował, napisał blisko trzy i pół tysiąca wierszy!

W 2016 roku ukazała się nakładem Powiatu Koszalińskiego Jego debiutancka książka pt. „Chciałbym powiedzieć”.

Od tamtej pory Powiat Koszaliński cyklicznie wspierał Poetę przy wydaniu: „Szkoda Gadać” – fraszki i wiersze satyryczne oraz „Milczeć nie wypada” – wiersze satyryczne.

Był laureatem wielu prestiżowych, ogólnopolskich konkursów poetyckich, głównie o tematyce satyrycznej.

Pełen pogody ducha, radości życia i tworzenia...
zmarł 19 stycznia 2022 roku.

POWIAT
KOSZALIŃSKI
Twoja Przestrzeń